

PKK TERÖRÜ VE ÇARESİ

Cemal NAR

ARK

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını ***cemalnar.com.tr*** sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde ***www.youtube.com*** sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkı 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İnancın Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma 23- Gönül Azığı 24- Laiklik Sorgulaması 25- Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32- İslam'da Irkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz 37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39- Laik

Sistemde İslamî Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen 42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve Ilımlı İslam 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğun Kadarsın 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazineleri 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62- Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve Terbiye 66- Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67- Kitap Ve Yazma Sorumluluğu 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer Şartları 69- İslam Açısından Laiklik Ve Sekülerizm 70- İmam Hatip Davası 71- İslam'a Göre İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 72- Kur'an Açısından İnsan Toplum İrkçılık 73- Sünnet Açısından İnsan Toplum İrkçılık 74- İnsan Ve Toplum Açısından İrkçılığın Zararları Ve Çaresi 75- Osmanlıdan Cumhuriyete İrkçılık 76- Sistemin İrkçi Cinayetleri 77- Kürt Sorunu Ve Çaresi 78- PKK Terörü Ve Çaresi 79- İslam Sayesinde Kölelikten Yükselenler 80- Atatürkçülük ve Tabu

İthaf

PKK terör örgütünün şehit ettiği, yaraladığı, eziyet ve işkence ettiği, zarar verdiği bütün kardeşlerimize hürmet ve muhabbetlerimizle...

Cemal Nar

CEMAL NAR

PKK TERÖRÜ VE ÇARESİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
PKK TERÖR VE ÇARESİ.....	9
Abdullah Öcalan.....	15
PKK'nın Kuruluşu	16
PKK'nın Amacı	23
Terörün Gerekçesi.....	23
PKK Ve Vatanın Bölünmesi	24
PKK'yı Kourduran Amaç Nedir?.....	25
Sistem Muhalifini Yaratır	30
Apo MİT İlişkisi Söylemleri	33
PKK'nın Para Kaynakları.....	39
“Gavurun Ekmeğini Yiyen” PKK	40
PKK Niçin Savaşıyor?.....	43
Amaç Çok Önemli	48
PKK Kuzman Gibidir	52
PKK İslam İçin mi Savaşıyor?	56
Mazlumla Yardım Meselesi	59
PKK Kan Dökmede Haklı mı?	60
PKK Nerde İslam Nerde?	65
PKK Cehennemdir	70

PKK Önce Müslüman Olsun	74
PKK Ve Çocuklar	81
Bıçak Kemiğe Dayandı.....	88
PKK ve BDP Ateşle Oynuyor	91
Sonsöz	96
Kaynaklar	99

Önsöz

İçinde yaşadığımız dünya ve zaman diliminde ırkçılık ve ona dayalı terör hala insanlığın en büyük sorunlarından birisi olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun bizim coğrafyamızda da olması doğrusu biz Müslümanlar için bir ardır, ayıptır. Çünkü İslam bu illetin belini kırmıştı. Ama nasıl oldu da çok yakın bir zamanda, daha Emeviler zamanında yeniden canlandı, hayret doğrusu. Ve bugün bizim başımızın en büyük belasını oluşturmaktadır. Zira PKK, gâvurun beslediği eli kanlı bir terör örgütü olarak hem canımızı yakmakta, hem de iç barışı bozarak birliğimize dirliğimize kastetmekte, hem de iktisadımıza korkunç zararlar vermektedir.

Biz bu kitaptan önce birkaç kitap yazarak ırkçılığı İslam açısından tanıtmaya ve eleştirmeye çalıştık. Osmanlıdan cumhuriyete geçişte tarihini yazdık. Nihayet sistemin ırkçı yanını tanıtarak “Kürt Sorunu” hakkında çözüm tekliflerinde bulunduk. Şimdi de PKK terör örgütünü kısaca tanıtmak istiyoruz. Ama asıl amacımız yaşadığımız günlerdeki soruna dikkat çekmek idi. Bu yüzden bu konuyu çok uzatmadık.

Bizce bu kitaplarda verilen İslamî bilgiler, ırkçılığı mahkûm etmeye yeterlidir. Ancak dinimizin bu konuda söyleyeceği daha çok şeyler de vardı. O yüzden Kur'an ve sünnete göre ırkçılık konusunu uzun uzadıya yazdık. İnşallah okuyucularımız o çalışmalarımızı da görebilirler.

Emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Bu çalışmalara bizi muvaffak kılan Rabbimize hamd ediyorum.

Cemal Nar

PKK TERÖRÜ VE ÇARESİ

Kürt Sorununa Kısa Bir Bakış

Kürtler bugün buldukları coğrafyada öteden beri var olmuşlardır. Buralara “Kürdistan” denilmesi de bu sebeptendir. Haliyle Kürt Sorununu çözmek için kurulduğunu iddia eden PKK da buralarda doğmuş ve dünyaya yayılmıştır.

“Kürt Sorunu” daha çok Cumhuriyet ile başlar. Gerçi Osmanlı'nın sonlarına doğru genellikle 3 Selim ile başlatılan e İkinci Mahmut ile iyice belirlenen bir politika olarak batılılaşma Kürtleri birkaç yönden rahatsız etmektedir. Batılılaşma hareketleri Osmanlı'nın adem-i merkezîyetçilik uygulamasından vazgeçerek daha çok merkezîleşme çabalarını öne almıştır. Bu Kürtleri rahatsız etmiştir zaman zaman isyanlar yaşanmıştır. Fakat Kürtler hiçbir zaman Osmanlı'ya bağlı kalmaktan vazgeçmemişlerdir. Osmanlı Devleti hiç şüphesiz Kürtlerin de devletidir ve onu düşmanlarına karşı korumak için her cephede Türkler ve diğer ırklarla beraber omuz omuza savaşmışlardır. Cumhuriyetin kurulması esnasında oluşturulan teşkilatlarda Kürtler de vardır ve oralarda Kürtlere bazı sözler verilmiştir.

Cumhuriyetin kurulması ile beraber Türkler gibi Kürtler de büyük bir hayal kırıklığı yaşamışlardır. Çünkü müdafaa-i hukuk cemiyetlerinde kendilerine söylenen hep Osmanlı Devleti'nin yani saltanat ve hilafetin korunması vatanın düşman işgalinden kurtarılması fikridir. Ancak Mustafa Kemal ve Arkadaşları devleti ele geçirdikten sonra önceden var olan ama milletten gizlenen düşüncelerini uygulamaya başlamışlardır. bu uygulamaların En acısı hilafetin kaldırılması şeriatın kaldırılması İslami eğitimin yasaklanması Harp ve kılık kıyafet devrimlerinin yapılmasıdır. Kürtler bu uygulamalardan son derece rahatsızdır için için kaynamaktadırlar.

Bütün Bu acıların üstüne hiç umulmadık bir darbe daha gelmiştir. o da imparatorluktan Ulus devlete geçiştir. bu geçiş esnasında Türkiye denilen bu ülkede asli unsur olarak Türkler kabul edilmiş başta Kürtler olmak üzere diğer ırklarda Türk sayılmıştır. bu düşüncenin formülü Dağa taşa yazılan Ne mutlu Türküm diyene vecizesidir. o anlayışa göre Kürtler aslında Türk'türler. Bu dağ Türkleri Karlarda gezerken bastıkları yerden gelen kart kurt sesleri ile kendilerini Kürt zannetmişlerdir. Kürtçe diye bir dil de yoktur. Konuştukları dil Türkçe'nin bozulmuş halidir.

Kürtler bu düşünceleri reddetmişlerdir. Hilafetten ayrılmak şeriatı terk ederek Batı hukukunu almak din eğitimine yasaklamak İslam harflerini bırakarak Latin harflerini almak kılık kıyafette batılı düşmanları taklit etmek tekkelerin ve zaviyelerin kapatılarak tasavvuf ve tarikatların yasaklanması gibi birçok hususlar Kürtleri fevkalade rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlık Bediüzzaman Said Nursi'de olduğu gibi zaman içinde bir eğitimle yeniden İslam'a dönüş sağlanabileceği ile Şeyh Said'in temsil ettiği İsyân gereği ikileminde kalmıştır. Her iki düşüncenin de peşinde giden Kürtler olmuştur ama bir gerçek vardır; o

güne kadar sayılı “aydınlar” hariç Kürtlerin genelinin aklından asla devletten kopmak geçmemiştir. Yani Kürt isyanlarında ırkçılık ve ayrımcılık yoktur.

Doğrusu Said Nursî'nin ve Şeyh Said'in tavırları da incelenmeye değer. Burada da sanırım bir bilinmezlik, ya da yanlış anlama maalesef meşhur olmuştur. Çünkü ne Şeyh Said'in bildik manada bir isyana niyeti vardı, ne de Said Nursî'nin onu bu konuda desteklememesi, yalnız bırakması. Aslında Mustafa Kemal'in din karşıtı devrimlerini görüşmek üzere 1924 baharında Erzurum'da buluşmuşlar, bir sene sonra Mayıs ayında Diyarbakır'da büyük bir ulema meclisinin toplanmasına karar vermişlerdi. Bu işin organizesini de Said Nursî üstlenmişti. Akıllarından geçen sivil itaatsizlik, yasal muhalefet, gerek hükümete, gerekse cemiyet-i akvama bir şekilde isteklerini duyurmaktı.¹

Ne yazık ki bu âlimler şurası gerçekleşemez. Çünkü sistem bu gelişmeleri önlemek, bunu bahane ederek millete büyük bir gözdağı verip müstakbel olayları da önlemek için Şeyh Said'i provoke ederek erken hareket etmesini sağlar. Kışta kıyamette, hiçbir hazırlık yapılmasına da fırsat vermeden isyana mecbur edilir. Şeyh Said istemese de kendisini bir isyanın içinde bulur.

Araştırmalarımın anladığım kadarıyla Said Nursî Şeyh Said'in davasında haklı olduğuna inanıyordu ama hareketin böyle başlamasından dolayı başarılı olmasına kanaati yoktu. Bu yüzden harekete fiilen katılmamıştı. Bazıları isyanı bırakması hakkında mektup yazdığını

¹ Muhammed Salar, Bediüzzaman ve Şeyh Said'in Erzurum Görüşmeleri, <https://artigercek.com/makale/bediuzzaman-ve-seyh-said-in-erzurum-gorusmeleri-163986> (17 01 2024); (<https://www.youtube.com/watch?v=qI0ywgT846s>) (17 01 2024)

söylerler, bazıları da hareketi desteklemek için çevrede görüldüğünden bahseder. Ama bunlar hakkında açık bir belge ortaya konamamıştır. İhtimal ki her iki Said'i de sevenler, kendi üstatlarını korumaya çalışmış olabilirler.

Resmi ideolojiyi dillendirenler ise belgesiz iftiralarla bu isyanın altında İngiltere'yi görmüşlerdir ama hiçbir belge sunamamışlardır. Sundukları bir belge var, o da İngiltere'nin bu işe şaşırıldığını ifade etmektedir. Adamların bütün gerekçesi, "bu işin İngiltere'nin işine geldiği" gerçeğidir. İşte o görüşün bir özeti:

"Halifelik'in kaldırılmasını bahane eden çevreler Doğu Anadolu'da Şeyh Sait İsyanını çıkarmıştı. Bu İsyan daha önceden planlanmış İngiltere'nin desteğinde gerçekleştirmek isteniyordu. O sıralar Musul meselesi ile ilgilenen Türkiye İngiltere'nin kışkırttığı isyanlar sebebiyle iç sorunları çözmek istedi. Aksi halde yeni devlet yıkılabilirdi. İngiltere bunu bildiği için Türkiye'yi Musul meselesinin çözümünden uzaklaştırdı ve isyanlarla meşgul etti."¹

Douda Kürt isyanları sadece Şeyh Said'in isyanı değildir. Başka isyanlar da vardır. Hiç şüphesiz devletten bu isyanları çok sert tedbirlerle bastırması ve Kürtleri asimile etmeye çalışması daha sonra siyasi bir kısım düşüncelerin zuhuruna zemin hazırlamıştır. Zaten ülkenin başına sorunlar açarak onu kendi içinde boğuşan bir hale düşürmek isteyen başta Amerika olmak üzere batı dünyası, yani bizim meşhur tabirimiz de dış güçler devreye girmiş siyasi bir kürkçülük hareketini başlatmışlardır. Aslında bu

¹ Hilmi Özden, Şeyh Sait İsyanı, İngiltere Ve Musul (13 Şubat 1925) Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Türk Dünyası Uygulama ve Araştırma Merkezi Yakın Tarih Dergisi 2019 Cilt 3 Sayı 6. Yazının içinde İngiliz desteğini çürüten belge de var. (17 01 2024)

başlangıç Osmanlı zamanında tohumları atılan bir harekettir. Kürt aydınları arasında bilinen bu hareket Dindar Kürt halkı tarafından benimsenmemiştir. Fakat cumhuriyetin Kürtleri Osmanlı'nın Kürtleri gibi değildi. Yeni nesil dini bilmeden yetişiyordu ve zihin dünyaları aldıkları eğitim gereği Batı dünyasına açıldı. Haliyle ilerleyen yıllarda devletin Kürtleri yok sayan politikalarına karşı Kürt gençleri marjinalleşmeye başladılar ve zaman içinde isyan hareketleri çoğaldı. Milli Eğitimin pozitivist amaçları doğrultusunda yetişen yeni nesil dinden uzaklaşan bir nesildi. O günün şartlarında Sosyalist ve komünist olmak bir moda haline gelmişti. Türk solu Kürt isyanlarına destek verdi. Nitekim Türk solu ile kürtçülük iç içe bir hayat yaşadılar.

Türk solu ve kürtçülerin terör faaliyetleri gittikçe azdı. Devlet onları bastırmak için asker ve polisi kullandı. Belki de şöyle söylemek daha doğru olurdu: Devleti koruyup Kollama görevi kendisine verilen ordu terörle mücadele işini kendisi üstlendi. Ordu kendi bildiği yöntemleriyle bu işi çözmeye çalıştı. Bu konuda sivil yönetimi işine karıştırmak istemedi. Oysa bu isyanların arkasında dinî tarihî sosyolojik iktisadî bir sürü başka sebepler vardı. Ama asker bunlara bakmadı ve bildiği yöntemi uyguladı. Bu yöntem aynı zamanda başına buyruk bir ordu izlenimi de veriyordu. Böyle denetimsiz ortamlarda bir kısım usulsüzlükler, yolsuzluklar, yanlışlar olması elbette muhtemeldi ve bunların bilerek üstünün örtüldüğü şaibesi orduya da, sivil yönetime de zarar veriyordu. Bu yöntem ve söylemler Kürt halkını devletinden soğutmaktan ve uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

İşte böyle bir kaos ortamında PKK kuruldu ve Türkiye'den Suriye'den, Irak'tan, ve İran'dan da alacakları topraklarla bölgede büyük bir "Kürdistan", yani bir Kürt

devleti kurulması için yöntem olarak terörü seçti. PKK Kürtleri temsil ettiğini söylüyordu ama maalesef en fazla Kürtlere zarar verdi. Artık Kürt bölgeleri terörle anılır oldu. Devletin bölgeye yatırımları azaldı. Var olanlara da zaten bilinçli bir şekilde PKK karşı çıkıyordu. O bölgenin bir sürgün yeri olması da acıların üstüne tuz biber oluyordu.

Hiç şüphesiz başta Amerika olmak üzere batılı devletler PKK terörüne Maddi manevi yardım esip destek verdiler. Türkiye yıllardır enerjisini ve imkânlarını bu terörü yok etme uğruna harcadı. Maddi ve manevi kayıplar gerçekten çok büyüktü.

Sonuçta devlet “Kürt Sorunu” gerçeğini kabul etti. Zamanın Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan 2005 yılında Diyarbakır’da yaptığı bir konuşmasında sorunun adını koydu böyle koydu ve bunu bitireceğine söz verdi. Bunun için çözüm arayışlarına başladı. “Milli Birlik Ve Kardeşlik Projesi” adı altında önemli adımlar atıldı. Biz bu adımları “Kürt sorunu Ve çaresi” kitabımızda işlemiştik, şimdi tekrar etmeyelim. Özetle söyleyecek olursak Kürt kimliğinin kabul edilmesi önündeki engeller kaldırıldı Kürt kimliği ve dil konusunda hemen hemen bütün yasaklar kalktı. Bu yüzden bu işe hayatını ortaya koyarak cesaretle başlayan siyasetçi Recep Tayyip Erdoğan “Kürt sorunu bitmiştir” diyerek sonucu özetlemiştir.

Ne var ki PKK terörü bitmedi. O ülkenin içinde ve dışında kan akıtmaya devam etti. Çünkü PKK terör örgütü artık Kürt halkının haklarını arayan bir örgüt değil emperyalizmin kullandığı bir aparat, bir paralı asker durumuna düşmüştü. Bir zamanlar bazılarının “özgürlük savaşçıları” diye değer verdiği örgüt, artık adi bir “kiralık katil” seviyesine düşmüştü.

Çözüm sürecinin şöyle bir faydası olmuştu: Kürt halkı çözüm arayışı döneminde hükümetin iyi niyetini gördüğünden PKK'nın kan dökmeye devam etmesini kabul etmedi ve ondan desteğini büyük ölçüde geri çekti. Büyük ölçüde diyoruz, çünkü bölgede sistemin laik, seküler eğitimini alan ırkçılar yetiştiği kadar PKK terör örgütünün korkusunu yüreklerinde hisseden bir halk vardı. Bu korku kalplerden hala silinememiştir. Bunda halkın sisteme olan güven bunalımı da elbette önemliydi.

Bugünlerde Kürt halkının büyük bir bölümünü yanına alan devlet PKK'nın bölücü düşüncelerini bitirmiştir. Kürt halkı devletinden ayrılmak istememektedir. Tarihten bu yana beraber yaşadığı Türk halkından rahatsız değildir. Zaten sadece doğuda değil ülkenin her bölgesinde Kürtlerle Türkler iç içe yaşamaktadırlar ve her iki kesimin de bundan hiçbir şikâyetleri yoktur. Bugün PKK sadece ülke sınırları dışında hareket edebilen bir terör örgütü haline gelmiştir. Arkasındaki güç de Kürt halkı değil emperyalist düşmanlarımızdır. Onların verdiği silahlar ve maddi imkânlarla terör hareketini devam ettirmektedir.

Kısa bir özetini çıkardığımız bu hareketin çıkışını ve bugünlere gelişini şimdi biraz daha yakından görebiliriz. Bunun için örgütün koruyucusundan başlayalım isterseniz.

Abdullah Öcalan

Değişik ansiklopedilere baktığımızda şu basit bilgileri görürüz¹: Abdullah Öcalan Şanlıurfa'nın Halfeti ilçesi Ömerli (Amara) köyünde doğdu. Babası Ömer Kürt, annesi Üveyş ise Ermeni kökenliydi. Tarihçi Kadir Mısıroğlu'nun

¹ Mesela bkz.

http://tr.wikipedia.org/wiki/Abdullah_%C3%96calan#cite_note-2

dediğine göre her ikisi de aslında Ermeni'dir. Tehcir ve katliamlarda babası Kürtlere, anası Türklere sığınmış, onların yanında büyümüş, daha sonra evlenmişlerdir. Öcalan bu yüzden Kürtçe bilmezdi.

1966–68 döneminde Ankara'da Anadolu Tapu ve Kadastro Meslek Lisesi'nde okudu. Ardından 1969 yılında Diyarbakır'da kadastro memurluğu yapmaya başladı.¹ Diyarbakır'daki görevinden, Bakırköy Tapulama Müdürlüğü'ne atanıp İstanbul'a geldi. 1971 yılında da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. Öcalan aynı yıl Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yatay geçiş yaptı.

1970 yılında İstanbul'da DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları) şubesi üyesi olarak faaliyete başlamış, 1971 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kayıt yaptırmış, yine bu yıllarda Marksist-Leninist görüşlü THKP/C örgütü ile ilgilenmiş, Nisan 1972 tarihinde Şafak Grubunun bildirimlerini dağıtırken yakalanarak 7 ay Mamak Askeri Cezaevinde tutuklu kalmıştır. Öcalan, 24 Mayıs 1978 günü Ankara'da, MİT ile ilişkili bir asker olan Necati Beyin kızı Kesire Yıldırım ile evlenir.

PKK'nın Kuruluşu

Abdullah Öcalan 1966 da Urfa'dan Ankara'ya Yüksek Öğrenim için gelir. O zamanlar namazını kılan, sağcıların,

¹ O yıllarda ben de Diyarbakır İmam Hatip Okulunda okuyordum. (1966-1973) Yer yer solcu Kürtçülerin hakaretlerine maruz kalıyorduk.

milliyetçi ve dindarların verdiği konferansları takip eden bir gençtir. Sola karşıdır. “Komünizmle Mücadele Dernekleri”¹

¹ Bu dernek hakkında Vikipedi şu bilgileri sunar. “Komünizmle Mücadele Derneği, 1950 yılında, Türkiye’de sol merkezli görüşlere, sol hareketlere ve komünist düşüncelere karşı kurulmuş bir dernektir. Derneğin kurucuları arasında Fethi Tevetoğlu, İlhan Egemen Darendelioğlu ve Nur Cemaatinin kurucusu Bekir Berk vardır. Dernek ilk olarak İzmir, İstanbul ve Erzurum’da kurulmuştur. Recai Kutan, Fethullah Gülen, Cemal Gürsel, Adnan Menderes, Celal Bayar, Süleyman Demirel ve Turgut Özal derneğin bilinen üyelerinden bazılarıdır.[1][2]

Türkiye’de ilk Komünizmle Mücadele Derneği’nin kuruluş başvurusu Zonguldak’ta 1948 yılında yapılmıştı ve dernek kuruluşuna kadar (gayri resmi olarak) 1950 yılında faaliyete geçmişti ve 1953 yılına kadar çeşitli etkinlikler tertiplede. Kuruluş için ikinci girişim İstanbul’da gerçekleşti. Komünizmle Mücadele Derneği’nin ilk şubesi 7 Aralık 1956 tarihinde İstanbul’da kuruldu ve çalışmalarını 27 Mayıs 1960 sonrasında sona erdirdi. Türkiye çapında CIA destekli[1] sol karşıtı kontrgerilla faaliyetlerini etkili bir biçimde sürdüren Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği ise 1963 yılında kuruldu.

Derneğin çalışmaları, 1965 yılında genel başkanlığa Toprak Dergisi sahibi İlhan Egemen Darendelioğlu’nun geçmesi ile hızla yaygınlaştı. 1965’te 27 olan şube sayısı kısa sürede 110’a çıktı. 1965 yılından itibaren İzmir, Antalya, Adana, Erzurum, Kars ve Trabzon’da mitingler düzenledi[3] Fethullah Gülen bu yıllarda Erzurum’da Komünizmle Mücadele Derneği’nin kurucuları arasında idi.[4] Derneğin önde gelen üyeleri, daha sonra İlim Yayma Cemiyeti’nin kuruluşuna da önyayak olmuşlardır.

(https://tr.wikipedia.org/wiki/Kom%C3%BCnizmle_M%C3%BCcadele_Derne%C4%9Fi (15 01 2024))

Bu dernekler hakkında Selçuk Üniversitesi dijital arşivindeki şu bilgileri de sunalım: “Aynı zamanda bu dernekler

gidip geldiği mekânlardır. Bu derneğin üyelerini ideolojik temelde eğiten Refik Korkut ve Necip Fazıl Kısakürek'in konferanslarını takip eder ve büyük ilgi duyar.

Ankara Yüksek Öğrenim Derneği Yönetim Kurulu'na girdiğinde, yakın arkadaşı Baki Karer'le, "Kürtler'in bir ulus olduğunu, sömürge halinde yaşadıklarını ve haklarını almak için bağımsız bir örgütlenmeye gitmeleri gerektiğini" savunmaya başlar. Bu arada sola kayar. Bazı arkadaşlarının gözaltına alındığı karakollardan kendisi birilerinin korumasıyla sessizce kurtulur. Ankara'nın Dikmen semtinde bir evde toplanmaya, kendi içlerinde tartışıp yeni bir örgüt kurmanın hesaplarını yapmaya başlayan Öcalan ve yandaşları, faaliyetlerini Güneydoğu'ya taşımaya karar verir.

toplumda, Tek Parti dönemi politikalarının katı laiklik uygulamalarının milliyetçi ve dindar çevreleri susturması ve 1945-1960 arası dönemde CHP ve DP hükümetlerinin sol siyasal düşünceye bakışındaki dışlayıcı benzerlikten faydalanarak ortaya çıkmışlardır. Bu dernekler sırasıyla 1950'de Zonguldak'ta, 1956'da İstanbul'da ve son olarak 1963 yılında İzmir'de kurulmuşlardır. Bu dernekler toplumda var olan negatif içerikli "Moskof" imgesi ve bir iç düşman olarak algılanan "komünizme" ve "komünistlere" karşı devletin dışında ama ona paralel bir biçimde engelleyici söylemler üretmişlerdir. Komünizmle mücadele sürecinde etkin olan dernek ve bu sürece dâhil olan kişiler, bu söylemleri üretirken milletin, dinin, devletin ve geleneksel kültürel değerlerin sahibi olduğu ve bunları korumakla kendi geleceklerine sahip çıkacaklarını düşünmüşlerdir."

(<http://acikerisimarsiv.selcuk.edu.tr:8080/xmlui/handle/123456789/5768?show=full> (15 01 2024))

İlk dönemlerde kendilerini Ulusal Kurtuluş Ordusu (UKO) diye adlandırdılar. Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Fis köyünde, 27 Kasım 1978 tarihinde "Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletlerinin bir kısım toprakları üzerinde bağımsız bir devlet kurmayı amaçlayan" Marksist - Leninist temellere dayalı bir "Kürdistan Devleti" kurmak için silahlı mücadele yolunu seçen bir örgüt kurdular. Örgütün adı PKK'dır. Açılımı "Partiye Karkeren Kürdistan", yani "Kürdistan İşçi Partisi"dir. Genel Sekreterlik görevine Abdullah Öcalan getirilir.

20 Haziran 1987 Pınarcık katliamında PKK militanları 16 çocuk, 6 kadın, 8 erkek toplam 30 köylüyü öldürdü. Öcalan eylemin ardından "Öldürelim, otorite olalım" açıklamasını yaptı. 15 Mayıs 1996 tarihinde PKK'nin 6. kongresinde militanları intihar eylemlerine teşvik etmek için "ne kadar eylem, o kadar propaganda, ajitasyon; ne kadar eylem o kadar otorite" diyordu.

PKK'nin lideri Abdullah Öcalan'ın yanı sıra örgütün yönetici kademesinde şunlar vardır: Eşi Kesire Yıldırım, Mehmet Hayri Durmuş, Cemil Bayık, Baki Karer, Duran Kalkan, Ali Haydar Kaytan, Ali Gündüz, Resul Altınok, Sakine Polat, Seyfettin Zuğulu, Suphi Karakuş, Mehmet Şener, Ferzande Tağaç, Mehmet Duran, Karslı Abbas, Antepli Faruk, Şahin Dönmez, Mazlum Doğan ve Hüseyin Tokgüler.

12 Mart Muhtırası sonrası 1974-1975 yılları Özgürlük Yolu, Rızgari, DDKD, KAWA, KİP, KUK ve benzeri birçok Kürt örgütünün kurulduğu yıllardır. Bu örgütlerin tümü sol

ideolojinin fraksiyonlarını temsil ediyorlardı ve Türk Solundan ayrılarak Kürt Solunun bağımsız oluşumunu gerçekleştiriyorlardı. Bu zamana kadar Kürt Hareketi; bir yandan geleneksel bir çizgide ve ağa, şeyh, molla gibi kimlikleri olan Kürtler eliyle sürdürülmüştü. Bir yandan da Türk Solu içinde kendine bir alan açan modern eğitilmiş ve Marksist İdeolojiyi referans almış aktörler eliyle yürütülmekteydi. Yetmişli yıllara kadar Kürt Hareketi içinde bulunanlar, silaha ve şiddete dayalı bir mücadele yoluna başvurmamışlardı.

1974'te Ankara'da temelleri atılan ve 1978'e kadar "Apoculuk", daha sonra PKK kısa adıyla ortaya çıkan örgüt, 80 öncesinden başlamak suretiyle Kürtlerin yaşadığı bölgelerde inisiyatif ele geçirmiştir.

Önce bölgede devletle işbirliği içinde olduğu gerekçesiyle Hilvan'da 'Süleymanlar', Siverek'te 'Bucak', Batman'da 'Raman' aşiretleriyle çatışmalar başlattı. Silahlı mücadelenin tek geçerli yol olduğunu savunmakta ve diğer yolların zaman kaybı anlamına geldiğini dillendirmekteydi. Bunun için de yukarıda adlarını andığımız Marksist ideolojiye mensup Kürt Örgütleriyle çatışarak hepsinin kendi çatısı altında toplanmasını dayattı. 1980 Darbesi öncesinde Kürt Hareketi'nin bölgedeki tek temsilcisi haline geldi.

Başta Çorum, Maraş ve Fatsa gibi Türkiye'nin diğer bölgelerinde derin yapıların ve Kürt Bölgesinde PKK'nin gerçekleştirdiği eylemler, 12 Eylül 1980 Darbesi'nin gerekçeleri hazırlamak için bulunmaz fırsatlar olarak

değerlendirilmiştir. Acaba “planlanmıştır” mı demeliydik? Bunu da zaman gösterecektir.

Abdullah Öcalan, 7 Temmuz 1979'da Türkiye'den ayrılarak Suriye'ye geçti, ardından Lübnan'a giderek Suriye denetimindeki Bekaa Vadisi'ne yerleşti. 12 Eylül'den sonra yurt dışına çıkan merkez komite üyeleriyle militanlar da Bekaa'ya giderek Türkiye'de yapacakları silahlı ve kanlı eylemlerin hazırlıklarına başladılar. 20 Ağustos 1982'deki PKK 2. Kongresi'nde Hakkari, Van ve Siirt'te silahlı mücadele kararı alındı. Alınan karar doğrultusunda PKK, 1984'te ilk ses getiren eylemini yaptı ve 15 Ağustos gecesi Eruh ve Şemdinli ilçelerini bastı.

1985 yılında örgüt eylemlerinde köy baskınlarına ağırlık verip, köy korucularına yönelik sistemli bir saldırı kampanyası başlattı. Ardından toplu katliamlar geldi ve 1986'da Mardin'in Pınarcık köyüne yapılan baskında kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu 30 kişi öldürüldü. Güneydoğu'yu kendisine mekan edinen ve burada örgütün ihtiyaçlarını karşılamak için altyapı oluşturan PKK, Şırnak, Siirt ve Kuzey Irak'ın Türkiye sınırına yakın kesimlerinde, dağlık bölgelerde yeraltı sığınakları, askeri kamplar, tüneller ve hastaneler inşa etti.

Kent merkezlerinde başlatılması düşünülen ayaklanmaların ilk denemesi ise 1992 Nevruz kutlamalarında Cizre'de gerçekleştirildi. Dört kişinin ölümüyle sonuçlanan olaylardan sonra ilçede sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

PKK, 1993'ten itibaren siyasi faaliyetlere ağırlık vermeye başladı. Bu dönemde meslek kuruluşları, demokratik kitle örgütleri ve sendikalara sızma için çaba gösterildi. Almanya'da Kürdistan Ulusal Meclisi'nin temelleri atıldı, PKK'ya bağlı bir meclis oluşturuldu.

Sonra Türkiye'de de siyasi hareketlere başladı. DEP ve arkasından gelen benzeri partiler kapatıldı. Bunun üzerine yurtdışına çıkan bazı milletvekilleri aracılığıyla 12 Nisan 1995'te Hollanda'nın Lahey kentinde sözde "Sürgündeki Kürdistan Parlemantosunu" kuruldu.

Ancak Türk temsilciliklerine yönelik saldırılar ve örgütten ayrılanlara karşı girişilen şiddet eylemleri nedeniyle, Almanya başta olmak üzere bazı Avrupa ülkelerinin tepkisini çekmeye başladı. Önce Almanya sonra diğer ülkelerin faaliyetlerini yasadışı ilan etmesiyle PKK Avrupa'daki gücünü kısmen yitirdi. Fakat bu hareket her zaman AB ve ABD'nin elinde bir koz olarak kullanılmıştır.

PKK, Türkiye de dahil olmak üzere, Avrupa Birliği, ABD, Birleşmiş Milletler ve NATO gibi birçok ülke ve uluslararası kuruluş tarafından terör örgütü olarak kabul edilmiş, ayrıca ABD'nin uyuşturucu kaçakçıları listesinde bulunan etnik ayrılıkçı, militan bir örgüttür.

T.C. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün yayınladığı "Türkiye'de halen faaliyetlerine devam eden başlıca terör örgütleri" listesinde "PKK/KONGRA-GEL (Kürdistan Halk Kongresi-KHK)" adıyla yer almıştır. Örgüt daha çok PKK ismi ile bilinir. Ayrıca KADEK (Kürtçe: Kongreya Azadî û

Demokrasiya Kurdistanê, Türkçe: Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi) ve Kongra-Gel (Halk Kongresi) isimlerini de kullanmıştır.

PKK'nın Amacı

“PKK”, yani “Kürdistan İşçi Partisi”, (Kürtçe: Partiya Karkerên Kurdistan,) Türkiye'nin güneydoğusu, Irak'ın kuzeyi, Suriye'nin kuzeydoğusu ve İran'ın kuzeybatısını kapsayan bölgede bağımsız bir “Kürt Devleti” kurmayı amaçlayan bir terör örgütüdür.

Bu amaçla bu yasadışı silahlı örgüt söz konusu toprakların Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde kalan kısmına sahip olabilmek için güvenlik kuvvetleri, geçici köy korucuları ve sivillere karşı acımasızca silahlı eylem yapmış ve kan dökerek insan öldürmüştür.

PKK, 7. Parti Kongresi'nde bağımsız bir Kürdistan fikrinden vazgeçtiğini açıklamıştır.¹

Terörün Gerekçesi

PKK açısından silahlı mücadelenin gerekçesi şunlardır; Devletin Kürtlerin haklı taleplerini karşılamaması, Kürtlerin red ve inkarına devam etmesi, meşru ve demokratik yollardan ortaya konan taleplere baskı ve sindirme yoluyla cevap vermesi, Türk Milliyetçiliğini esas alan Resmi İdeolojisini dayatmasıdır.

¹ <http://tr.wikipedia.org/wiki/PKK>

Daha sonra siyasi mücadeleye de el atan PKK, partilerinin başta şiddet olmak üzere çeşitli kanunsuzluklardan kapatılmasını bahane etmiş ve “şiddete başvurmadan yürütülen mücadele yöntemlerinin sonuç vermemesini” silahlı mücadelesine gerekçe göstermiştir. Tabi daha yola çıkarken şiddet ve silahla işe başladığını unutmuş gözükmektedir. Ne diyordu Öcalan: “”Öldürelim, otorite olalım.” "Ne kadar eylem, o kadar propaganda, ajitasyon; ne kadar eylem o kadar otorite."

Şimdi bunlar unutulmuş, “siyaset yapmamıza izin vermiyorlar” yalanına sarılmıştır.

PKK Ve Vatanın Bölünmesi

Acaba PKK vatanın bölünmesini gerçekten istiyor mu? Yoksa 7. Kongrede bundan vazgeçtiklerini söylemeleri doğru mu?

PKK'nın ülkenin bölünmesini isteyip istememesi son zamanlarda çok tartışılmıştır. Kimilerine göre komşu dört ülkenin Kürtlerini bir toprak parçasında birleştirerek "Büyük Kürdistan Devleti"ni kurmak bu terör örgütünün temel amacıdır. Bundan vazgeçmiş olmaları mümkün değildir. Aksine beyanlar ise takiiyedir, hile ve aldatmacadır.

Kimilerine göre de bölünme ve bağımsız devlet olma fikri eskidendi, şimdi ise bunu istemenin hem karışmış halklar bakımından mümkün olmadığını, hem de coğrafi açıdan faydalı bulunmadığını gördüler ve bölünme amacından vazgeçtiler. Şimdi Türkiye'yi bölmek gibi bir amaçları yoktur.

Sanırım herkes zamanın imkanlarına göre bir söylem geliştirmeye bakmaktadır. Benim kanaatim gerek PKK ve gerekse bütün Kürtçülerin bölünme ve bağımsız devlet olma fikrinden vazgeçmiş değillerdir. Ancak bu amacın aşamalı olarak gerçekleştirilmesi gibi bir zaruretin pratik gereğinden yararlanma düşüncesidir. Bir insan ırkçılıktan vazgeçmedikçe, devletten de vazgeçmez. Fakat bu lanet ve aşağılık fikirden vazgeçmiş ise, bölünmeden de vazgeçmiş, başka ırklarla hukuk içinde kalarak birlikte yaşamayı benimsemiş demektir.

Bunlar PKK'nın amaçları. Acaba bu terör örgütünü kurduran ve destekleyen güçlerin amaçları nelerdir?

PKK'yı Kurduran Amaç Nedir?

Evet, PKK'nın amaçlarını gördük. Acaba bu terör örgütü PKK'yı kurduranları, kurulmasına göz yumanların, finanse ederek çalıştıranların ve destekleyenlerin, gerçekte perde arkasındaki iç ve dış güçlerin amaçları nelerdir? Kısacası gerçekte PKK kimin eseridir?

Esas mesele bunları bilmektir herhalde.

Bunu kısaca "içerdekilerin amacı Türkiye'yi hep kendi yönetimlerinde tutmak, dışardakilerin amacı ise bu ülkenin büyük devlet olmasını engellemek ve kendi isteklerine mahkum etmek" şeklinde özetleyebiliriz.

Hepsi bu olmayabilir elbette. Sanırım bu örgütün kuruluş aşamasında düşünülen amaçlar arasında şunlar da vardır:

Kürtler dindar insanlardır ve öteden beri hür ve tabii yaşamaya alışık olduklarında sistemle çok barışık değillerdir. Üstelik tam da bu sıralarda İran’da bir İslamî devrim olmuştur ve Devrimin Lideri Humeynî’nin karizması bütün dünya Müslümanlarını etkilemektedir. Bu ise benzer bir devrimin başka ülkelerde de benimsenmesine, yani “devrim ithaline” sebep olabilir. Her ne kadar İran Şiî ise de devrimin heyecanı Sünnileri de sarmıştır. Bu ise başta ABD olmak üzere Batılı egemen güçleri “Türkiye’yi elden kaçıрма” adına korkutmaktadır.

Acaba PKK liderliğindeki bu hareket içeride sistem, dışarıda Batılı güçlerin güdümünde bir örgütle Kürtleri dindarlıktan çıkarmak ve İran’dan rejim ithalini engellemek için midir? Çünkü bütün ırkçı hareketlerin bir ortak özelliği vardır; bağlılarını dinden uzak tutmaktır. Eğer amaç bu ise, başarılı olduğu da kesindir.

12 Eylül 1980 Darbesinin hangi şartlarda yapıldığını herkes bilmektedir. Çok ilginçtir ki 11 Eylül’de devam eden kan dökülmesi 12 Eylül günü bıçakla kesilir gibi sona ermiştir. Silahlı mücadeleyi benimseyen Türk soluna ve sağına mensup örgütler ile Kürt Solunun tek temsilcisi konumunu elinde bulunduran PKK, silahlarını aynı günde bırakmışlardır. Acaba darbe gerekçesi olarak kurulmuş bir örgüt müdür? Daha sonra kontrolden çıkmış mıdır? Ya da “çıktı” denilerek onunla mücadele görüntüsü altında devlet hep “vesayet” altında tutulmak istenmiş, rejim korunmaya çalışılmış mıdır?

Bu darbeden sonra Türkiye’de bu açıdan bakıldığında başka neler olmuştur?

Çok şeyler olmuştur elbette. Ama şunlar anılmaya değer: Atatürkçü, Kemalist, Milliyetçi, Ulusalıcı, Batıcı ve “Karma Ekonomi” adı altında çağın gereklerine kapalı bir zihin ve ekonomi yapısına sahip devlet ve bürokrasi kendini değiştirmiş, “24 Ocak Kararları” olarak bilinen bir çizgiye geçilmiştir. Yani çok sancılı da olsa Süleyman Demirel’in bir bürokrati olan Turgut Özal eliyle ekonomide radikal değişiklikler yapılmış, sistem “ulusalıcı” çizgiden “küresel ekonomi” ve “global entegrasyona” dönüşmüştür. Bu dönüşüm normalde siyasetle başarılabilir gibi gözüküyordu o günün şartlarında. ABD bunu biliyordu ve “bizim çocuklara” işini öğretmişti. Bu arada ABD’nin siyasilere isteseler de yaptırılmayacağı daha başka bazı istekleri de vardı. Yunanistan’ın tekrar NATO’ya dönme arzusu gibi mesela. 12 Eylül Darbesi bütün bu işleri sessiz sedasız halletmiştir.

Yine bu dönemde PKK, yurt dışına çekilip bir süre sessiz kaldıktan sonra, silahlı mücadeleye daha sistemli bir çıkışla ve bir tür gerilla savaşı yöntemiyle devam etmiştir. Acaba Kürt hareketinin şiddete yönelme eğilimine girmesi ile Ülkenin 12 Eylül Darbesine hazırlanmasının aynı döneme rastlaması (1975-1980) tamamen bir tesadüf müdür?

Siz bu soruları düşünürken biz konuya devam edelim. PKK’nın söylemi şudur: “Kürt Sorunu, Kürtlere

yapılan büyük bir haksızlığın adıdır ve PKK terörü bu büyük zulmün sonucudur.”

PKK, bu haksızlığa karşı çıkan silahlı bir örgüt olarak, günümüz dünyasının karmaşık ilişkilerinin ortasında, bir takım derin güçler ve uluslararası organizasyonlarla ilişkiler kurmuştur. Bu tür ilişkilere benzer yapıların tümünün girdiği bir kanaat olmanın ötesinde, hem Kürt Hareketi içinde yer alan kimi kişi ve gruplar, hem de farklı kesimler tarafından paylaşılan yaygın bir tespittir.

Bu arada dikkat çeken ve üzerinde durulmayı hak eden bir başka husus da şudur: 1980’den sonra Kürt Bölgesinin hemen her yerinde devlete bağlı olan vatandaşlar dahil herkese sistematik ve yaygın biçimde baskı, şiddet ve işkence uygulanmıştır. Hiçbir suçu ve örgütle bağlantısı olmayan, genç veya yaşlı kadın erkek herkes aynı muameleye tabi tutulmuştur.

Her hangi bir sebeple karakola bir işin düşmesi, seyahat sırasında yapılan yol aramaları, yerleşim yerlerine ve evlere bir sebeple yapılan baskınlar gibi sebeplerle bu kötü muameleyle karşılaşmayan kimse sanki yok gibidir. Özellikle tüm köylünün bir meydana toplanarak onurlarıyla oynanması, talime tabi tutulmaları, çırılçıplak soyulmaları, dayanılmaz hakaret ve işkencelerle insanların isyan noktasına sürüklenmesi, adeta bölgede sıradan bir uygulama haline gelmişti.

Bölgede yaşayan ve bu tür olaylarla ilgili birçok hatıraya sahip olmayan insan sanki yoktur. Ağır

işkencelere uğramış insanların sayısı, hiç de küçümsenmeyecek sayıdadır. Bu ağır işkenceler sonunda, meydana gelen birçok ölüm vakası da kayıtlara geçmiş bulunmaktadır. Gözetim altında, cezaevlerinde, özellikle de Diyarbakır Cezaevinde işlenen işkenceler, sadece Türkiye'nin değil, insanlık tarihi için kara bir leke olacak boyuttadır.

Bölgede Cumhuriyet Tarihi boyunca değişik tonlarda sürdürülen bu uygulamalar, 1980 Darbesi sonrasında en ağır seviyeye ulaşmıştır.

Acaba bu eziyet ve işkenceler halkı PKK'nın kucağına atmak için bilinçli olarak mı yapılmıştır?

Artık bu tür sorulara doğru yaklaşacak çok bilgi, haber ve tecrübemiz var. Fakat ne değişir ki? Sonuçta bölge halkı bu insanlık dışı muamelelerle canından bezmiş, becerebilen bölgeden göçmüş, kalanlar da PKK'ye sempatiyle bakmaya başlamıştır. Sonuç olarak PKK güç kazanmış ve insan kaynağı konusunda sıkıntı çekmeyecek bir rahatlığa kavuşmuştur. Bölge halkı nezdinde PKK'nın kurtarıcılığına adeta alt yapı oluşturulmuştur. Acaba 12 Eylül Darbesini tezgahlayan küresel güçler bu sonucu daha o günden düşünmüş ve planlamış olmasınlar?

İşte şimdi Türkiye'de bir kısım derin güçlerin PKK ile ilişkileri bir bir ortaya çıkmaya başlamıştır. Hatta asker içinden bir cuntanın bu ilişkilerde bilgi silah ve malzeme yardımına kadar uzandığı haberlere konu olmaktadır. Bu konu üzerinde çalışanlardan gazeteci ve siyasetçi Şamil Tayyar şöyle söylemektedir:

"Geçmişten günümüze kadar terör örgütü ile devlet arasında sürekli olarak bir ilişki kurulmuştur. Bu yeni bir şey değildir. Zaten PKK, MİT içerisindeki bir grubun kurduğu ve daha sonra kontrol altına alamadığı bir örgüttür. Amaç Kürt orijinli ve diğer örgütleri ortadan kaldırmaktır. Fakat hesaplar 12 Eylül askeri darbesi ile bozulmuştur."

TV 8'de katıldığı bir programda konuşan Şamil Tayyar, "PKK belli bir misyonla yola çıkmıştır. Gelinek noktada PKK'nın Kürt sorunu yoktur, Kürtlerin PKK sorunu vardır. Bugün Öcalan da Murat Karayılan da 'silahları bırakıyorum devlet ile anlaşacağım' dese bile bu devam eder. 36 ülkede örgütlenen PKK çok uluslu bir şirkettir. Öcalan ifadesinde de bu ülkelerle ilişkisini anlatıyor zaten. Türkiye bu mücadeleyi PKK'nın arkasındaki güçlerle de vermelidir." diye konuştu.¹

Sistem Muhalifini Yaratır

Biz bu ifadeleri yabana atamayız. Zira yıllardır yaşadığımız olaylardan şunu görüyor, dersini çıkarıyor ve ibret alıyoruz: artık sistem-devlet kendi muhalifini kendisi oluşturuyor ve meydana salıyor. Sonra da onun etrafında kümelenen gerçek muhaliflerini tanıyor, tespit ediyor. Eğer zararlı hale geldiklerine kanaat getirirse, içlerindeki

1

http://www.habervaktim.com/haber/203941/samil_tayyardan_sarsici_idia.html

adamları eliyle başlarına bir bela, bir olay sarıyor ve tek tek, ya da topluca işlerini bitiriyor. Bu “danışıklı dövüşe” eskiden “muvazaalı” derlerdi.

Mustafa Kemal’in kendi eliyle bir arkadaşına muhalif bir parti kurdurduğunu, büyüyünce ve kendisine karşı tehlikeli hale gelince de kapattırıldığını herkes bilir. Cumhuriyetin meşhur valisi Tandoğan’ın yine çok meşhur sözü bu durumlara her zaman örnek verilir. Kömünist faaliyetlerden yakalanan ve huzuruna getirenlere şöyle demiştir: “Akıllı olun. Size ne oluyor? Bu memlekete komünizm gerekse, onu da biz getiririz.”

Siz bunu “Ya bu memlekete şeriat gerekirse?” diye sormazsınız herhalde. Acaba onu da mı onlar getirir? Neden olmasın?

Şimdi Ergenekon Terör Örgütü iddianamesiyle yargılanan ülkenin bir zamanlar yaman generali ne demişti: “Bırakın AB’yi. Gerekirse Rusya ve İran ile anlaşır, bölgesel güç oluruz.”

Böyle bir şeydi dediği ve biz duyduğumuzda inanamamıştık. Kemalist General İran ile işbirliği teklif ediyor iyi mi? Oysa çok insan İran davet ettiği halde korkusundan gidemiyordu oraya ordu fişler diye.

Bunlardan ağızımız yanınca diyoruz ki artık Müslümanlar, kuruluşlarında kendilerinin olmadığı dernek, vakıf, parti vb. hiçbir örgüte hem sahip çıkmamalı, hem de kışkırtmalarına kanmamalıdır. En azından mesafeli ve ihtiyatlı olmalıdırlar. İşte en son “Ergenekon”un “Hizbullah”

oyununu yaşadık hep beraber. “Ergenekon Hizbullah”ı ile “Müslümanların kurduğu “Hizbullah” arasındaki ilişkileri, birliktelikleri, farklılıkları doğru dürüst kim anladı?

Bu sistem bu oyunları eskiden beri yapa gelmiştir. İşte size tarihi bir örnek: Ahmet Rasih Efendi Adana’da zamanın valisi Eyidoğan’ın güvendiği birisidir. Yıllar sonra yaşadığı bir olayı oğlu M. Serhan Tayşi’ye anlatır:

“Basın tarihinde, meşhur bir Arif Oruç vardır. "Cumhuriyet'in ilk muhalif gazetecisi" gibi unvanlarla zaman zaman hakkında yazılar yazılır. Resmî tarihin anlattığına göre: Arif Oruç, Yarın gazetesinde Atatürk'e bayrak açmış, inkılâpları kıyasıya eleştiren, Atatürk'ün icraatlarını sorgulayan yazılar yazmış. Atatürk önce gazetesini kapatıp susturduğu Arif Oruç'u, yurtdışına sürmüştü. Arif Oruç, faaliyetlerine orada da devam etmiş. Yunanistan ve Bulgaristan'da, Türkiye aleyhine yayınlar yapmış.

Babam, gerçeğin hiç de böyle olmadığını, Vali Eyidoğan'ın bir misafiri sayesinde öğrenmiş.

Adana bölgesinin namlı adamlarından biri, Kesebir ailesinin bir üyesi olan bu misafir, aynı zamanda milletvekiliymiş. Valinin odasında babamı görünce, adam çekinmiş. Eyidoğan, “bizden” demiş babam için. Böylece konuşmaya başlamışlar. Babam zaten sivilmiş o sırada.

Laf lafı açmış, babam bir ara "Arif Oruç ne yapıyor şimdi?" diye sormuş. Babam Oruç'un yazılarını ve daha

sonra yurtdışına çıkışını hep takip etmiş. Ama Oruç'un epey zamandır sesi çıkmıyormuş.

"Ne yapsın Arif Bey? Kendisine Büyükkada'da bir köşk tahsis edildi, emekliliğin tadını çıkarıyor!" demiş adam gülerek.

Babam tabii böyle muhalif bir adama köşk tahsis edilmesini anlayamamış. Adam babamın şaşkınlığı üzerine, gülerek olayın gerçeğe yüzünü anlatmış:

Arif Oruç, Atatürk aleyhine duruşuyla dikkat çeken bir gazeteciymiş. Yazdığı yazılarla, yaptığı propaganda ile Atatürk'ü her fırsatta eleştirmiş. Nihayet, Atatürk tarafından mahkemeye verilmiş. Arif Bey de, kararın kesinleşmesinden hemen önce, Edirne üzerinden Balkan ülkelerine kaçmış. Yunanistan, Bulgaristan, Romanya... Bütün bu ülkelerde Türkiye ve Atatürk aleyhine yazılar yazıyor, muhalif gazeteler çıkarıyormuş. Bu yayınlar şiddetlendikçe, Türk Hariciyesi müdahale ediyor, Arif Bey de bir ülkeden diğerine sürülüyormuş. Bütün bu faaliyetler, yaklaşık üç yıl devam etmiş. En sonunda Atatürk "Gelsin, adil bir şekilde yargılayacağız, baskı yapmayacağız" demiş.

Gerçekten de mahkeme süreci çok adil oluyor. Atatürk olumlu tavır alıyor, adam beraat ederek, Türkiye'de sessiz sedasız yaşamaya başlıyor. Bilahare de Büyükkada'ya yerleşiyor.

O milletvekilinin babama anlattığına göre, bütün bu olanlar, Atatürk tarafından planlanmış. II. Dünya Savaşı'nın

çıkacağıını sezen Atatürk, özellikle Balkanlardaki siyasi durumu test etmek, kimler Türkiye aleyhine tavır alır onu belirlemek için Arif Oruç'a muhalefet rolü vermiş. Arif Bey de gittiği ülkelerde Türkiye aleyhine çalışıyormuş gibi görünerek, düşmanlıkların derecesini ölçmüş.

Babam anlatılanları duyunca şaşkına dönmüş. "Ben de kendimi bir şeylerin farkında zannederdim, meğer ne dolaplar dönüyormuş!" derdi rahmetli. Bu olayı anlatırken, "Vali Eyidoğan, benim Arif Oruç olayının içyüzünü öğrenmemden rahatsız oldu, bunu belli etti" diye de eklerdi babam."¹

Evet, başta da dediğimiz gibi, derin devletin bitmez tükenmez oyunlarına karşı dikkatli olmalıyız. Bu kadar sinsi tuzaklardan acaba nasıl kurtuluruz?

Cevabı belli aslında; iyi bir Müslüman dikkat ve feraseti taşımakla beraber tefviz-i ümur ederek Allah Teâlâ'nın himayesine girmekle.

Eğer biz Allah Teâlâ'nın yolundan gidersek, dinimizin ölçü ve ilkelerine ihlasla sarılır ve istikametten ayrılmazsak, bilip bilmediğimiz binlerce tuzaktan, Rabbimiz inayetiyle kurtarır bizi. Değilse, bunların bitmez tükenmez sinsi hile ve tuzaklarından kurtuluş ne mümkün! Zaten başka bir çare de yok, yol da, yöntem de yok.

Apo MİT İlişkisi Söylemleri

¹ M. Serhan Tayşi, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009, s. 71-72.

Gelelim mevzumuza, ne diyordu Şamil Tayyar: “Geçmişten günümüze kadar terör örgütü ile devlet arasında sürekli olarak bir ilişki kurulmuştur. Bu yeni bir şey değildir. Zaten PKK, MİT içerisindeki bir grubun kurduğu ve daha sonra kontrol altına alamadığı bir örgüttür ”¹

AK Parti Gaziantep Milletvekili Gazeteci Yazar Şamil Tayyar, 1972 yılında Öcalan'ı serbest bıraktıran kişinin Orgeneral Turgut Sunalp olduğunu hep söyledi. Şamil Tayyar diyor ki:

“Abdullah Öcalan, 1971 muhtırasından sonra öğrenci eylemi yaptığı gerekçesi ile gözaltına alındı. 8 Nisan 1972 yılında 6 ay cezaevinde kaldı. Ekim 1972'de serbest bırakıldı. Savcı, iddianamesinde ağır ifadeler kullanmıştı. O iddianame esas alınsa yıllarca içerde kalırdı. Sonra bir anda Baki Tuğ mütalaasını değişirdi. İsim, Ramazan Özcan diye yazılmış, sekreter isimleri karıştırmış. Abdullah Özcan yazılmış, sonra Abdullah Öcalan olmuş. Öcalan'a haksızlık edilmiş. Operasyonu yöneten değil, katılan biriymiş. 3 ay yatıp çıkıyor. Kitap çıktığında bu bilgi elimizde yoktu. Dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Turgut Sunalp arıyor ve Öcalan adamımızdır, serbest bırakın diyor ve iddiname değiştiriliyor.' dedi.

¹http://www.habervaktim.com/haber/203941/samil_tayyardan_sarsici_iddia.html

Dönemin savcısı Baki Tuğ'a da seslenen Tayyar, 'Sunalp, 1972 Ağustosundan sonra arıyor. Ekim ayında Öcalan serbest kalıyor. Sayın Baki Tuğ'a sesleniyorum; lütfen bu bilgiyi, bu gerçeği delikanlıca millete açıklayın. Açıklayın ki bu tezgâhları, bu millet daha iyi anlasın. Lütfen çıkın ve bunu açıklayın!' diye açıklamada bulundu. (18/11/2011 Cuma Yeni Şafak)¹

Akit yazarı **Abdurrahman Dilipak da, Abdullah Öcalan**'ın 1972 yılından beri Millî İstihbarat Teşkilatı (MİT) elemanı olduğunu iddia etti. Dilipak'ın "**Öcalan'dan Mazlum Kobani'ye**" başlığıyla yayımlanan yazısının ilgili bölümü şöyle:

¹ <https://www.yenisafak.com/gundem/ocalani-serbest-biraktiran-org-sunalptir-351742> (17 01 2024)

Bu iddialar hakkında açıklamalarda bulunan Baki Tuğ, Abdullah Öcalan'ın ağır caza alma durumunun olmadığını ifade etti. "Yakalanıp getirilen öğrencilerle ilgili, komünizm provokasyonu yapmak, hükümetin manevi şahsiyetini tezhir etmek, bir de sıkıyönetim kararlarına muhalefet etmekten davayı açtım. Ama, komünizm provokasyonu yapmak, hükümetin manevi şahsiyetini tezhir etmeye dair yeterli bir delili bulamadım. Suç sabit olmadı." diye konuştu. (<https://www.ilkehaber.com/haber/baki-tug-samil-tayyarin-iddialari-gercekdisi-19608.htm>)

Ancak şu video da onun bu bilgileri başkalarıyla paylaştığına şahitlik var. İşte o video, dinleyebilirsiniz: "Abdullah Öcalan Mit'in adamıydı. O zamanki MİT, CIA'in bölge şefliğıydi. Kuşatmayı yarıdık!" <https://www.youtube.com/watch?v=6xNlfq8iyAE> (17 01 024) Bu konuşmada Baki Tuğ'un yalanladığı konuyu kendisinin anlattığına şahitlik eden var.

“Zaten hep söylüyorum, **FETÖ**, **BÇG** ya da **PKK** ve benzeri örgütler hem aynı havuzdan besleniyorlar. Bunların kadrolarında şeyh de var fahişe de! Yok aslında pek farkları, tek farkları adları ve kostümleri.

Ömür Çelikkönmez geçen gün **Öcalan** ve **Karayılan**'ın pabucunu dama atan PKK'nın yeni enternasyonal liderini açıkladı: **Mazlum Kobani**.

Artık herkes yazıp söylüyor: **Apo**, **MİT elemanı**! Artık Ankara da bu işin aslını açıklasa. “**Bebek katili**” filan artık bir anlam taşıyor. **Uğur Mumcu**'yu kim, niçin öldürdü. Ya da Eşref Bitlis'i!

Aslında **Hasan Celal Güzel** de, **Muhsin Yazıcioğlu** da, **Avni Özgürel** de **Apo**'nun kim olduğunu biliyorlardı. **Bülent Arınç** da biliyormuş, **Durmuş Yılmaz** da! Olan bu memleketin Türk'ü ile Kürd'ü ile gariban çocuklarına oldu.

Karayılan ya da **Mazlum Kobani**, **Salih Müslüm** bilmiyor mu idi bunu. Bir ara “Abdullah Öcalan aileden biri” dedim diye bana demediğini bırakmadılar. O derin aileden, derin devletin bir elemanı demek istemiştım aslında. Ama bunlar hem suçlu, hem güçlü.

Öcalan ölene kadar konuşmayacak mı? Niçin! Neden korkuyorlar. Hiç mi Allah korkusu, ahiret kaygısı yok bunların. Hiç mi bunca insanın hayatına malolan bir cinayet konusunda vicdanları sızlamıyor!.

Öcalan gençliğinde namaz kılan biri. Namaz kılan bir çocuktan, sosyalist devrimci maskeli bir terörist yetiştiren düzene lanet olsun! Bu düzenin sorumlusu kim? Darbeciler

bu olanlardan habersiz olamaz. 1972'den beri bu adam MİT'e çalışıyormuş. 12 Martçılar bundan habersiz olamaz. 12 Eylül'cüler de, 28 Şubatçı'lar da! Özal bilmiyor olamaz, en azından Güzel haber vermiştir. Türkeş ve Bahçeli bilmiyor olamaz. Erbakan bilmiyor olamaz. Baki Tuğ da biliyor Apo'yu! Peki kimse niçin konuşmaz. Kim, neden korkuyor!

Apo, "27 Mayıs'ta Başbakanlık Müsteşarı Salih Korur'un kasasından çıkan örtülü ödenek hesabı kayıtlarında, Ağustos 1959'da 28 bin lira ödeme yapıldığı ortaya dökülen Refik Korkut'un, Sıhhiye'de bulunan **Fikir Ajansı**'nda getir götür işlerine bakmakta"ymış. Neşe Düzel, Radikal gazetesinde Avni Özgürel ile 27 Ekim 2003'de bir röportaj yaptı. Bu röportajında "Abdullah Öcalan'ın, MİT'in paravan kuruluşu olan Türkiye Fikir Ajansı'nda çalıştığını" söyledi. **Özgürel, ayrıca Öcalan ile Türkiye Fikir Ajansı'nda 1966-67 yılları arasında karşılaştığını da açıkladı.**

PKK'nın kurulması aşamasında parayı "Pilot Necati" Necati Kaya bulmuş. Pilot Necati'yi Öcalan'la tanıştıran Ağrı'nın Tutak ilçesinden Abdurrahman Ayhan'mış.. Ayhan Siyasal Bilgiler Fakültesinden Ağrı'nın ünlü Polat aşiretinden biri. Ayhan daha sonra PKK ile yollarını ayırmış. Pilot Necati ve Öcalan'ın esi Kesire ile iddialar ortaya dökülünce, Abdullah Öcalan da bu isimlerin MİT ve Özel Harp Dairesi mensupları olduklarını açıklayacaktır ama, birileri daldıkları derin uykudan uyanmayacaktır.

Devlet, seçim kaygısı ile kırmızı bültenle aradığı "birader"i TRT'de ekrana çıkarıyor ama sonrası sır oluyor. Kim, neden, nasıl bunu yaptı. Daha da önemlisi neden kimseden bu işin hesabı sorulmuyor. Arınç'a suikast

planındaki kozmik oda ve Ankara'ya getirilen kamyonlar dolusu el bombası gibi!"¹

Devletler arşivlerini belli bir süre geçince kamuoyuna açarlar ve bazı gerçekler dedikodu olmaktan çıkar, gerçeğe dönüşürler. Fakat zamanı geçse de açıklamadıkları belgeler de vardır. Eğer bizim ve İngiltere'nin arşivleri tam açılrsa öyle inanıyorum ki bizim de dünya tarihi de, en azından yakın tarih yeniden yazılır.

Biz bu konulara derinlemesine girmeyeceğiz. Çünkü bilgi ve ilgi alanımız değil. Biz olaya İslam açısından baktığımız ve incelediğimiz için bu konuda bu kadar yazmayı yeterli görüyoruz.

PKK'nın Para Kaynakları

Bu terör örgütünün para kaynakları da ilginçtir. Bunun için PKK "Kürt Halkının bağışları" dese de bu işlerin bağışla dönmeyeceğini herkes bilir. Yine herkes bilir ki bu paralar halktan zorla, tehdit ve şantajla toplanan paralardır. Bunun arkasında mafya'nın kara parası, her türlü insan, silah vb. kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti olduğu cümle alemin malumudur. Artık arkasındaki devletlerden ve gizli servislerden doğrudan aldıkları ne kadarsa, onu da Allah bilir.

¹ <https://t24.com.tr/haber/dilipak-in-iddiasi-ocalan-1972-den-beri-mit-elamani-bahceli-baki-tug-bilmiyor-olamaz,846460> (17 01 2024)

“Gavurun Ekmeğini Yiyen” PKK

Bütün atasözlerimiz gibi bu da binlerce yıllık deney, birikim ve tecrübeye dayalı haklı ve hikmetli bir sözdür: “Gavurun ekmeğini yiyen, onun kılıcını çalar.”

Doğrudur, o ekmeğin bir hatırı vardır. Daha doğrusu bir yaptırıcı gücü vardır. Bir bedeli, bir mecburiyeti vardır. Madem gavurun ekmeğini yiyor, onun kılıcı ile müslümana vurmak zorundadır.

Vurmazsa ne olur?

Ekmeği kesilir. Bunu biliyorsa, gavur adına müslümana vurur. Çünkü bu vaziyette din iman kalmamıştır. Ekmeği de, bütün rızkını da Allah Teâlâ'nın verdiğini unutmuştur artık.

İşte bu yüzden PKK Müslümanların düşmanı kafirlerin taşeronu bir terör örgütüdür. Onlar adına Müslüman kanı dökmekte, Müslüman canı yakmaktadır. Hiçbir Müslümanın PKK'ya sempati ile bakması mümkün değildir. Bu hatayı yapan Müslümanların yeniden düşünüp durumlarını değerlendirmeleri gerekir.

Bu “iyiliğe mahkumiyet” manasını ifade eden başka güzel sözler de vardır. Mesela “bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır” atasözü gibi. Hele de zor zamanda olursa...

Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (a.s) “Veren el, alan elden üstündür” sözü de böyledir. Elin bir kere alta düşmüşse, mahkumsundur artık. Zillete katlanacaksınız.

“Talepte zillet vardır” sözü de böyle değil mi? İstemek zorunda kalırsan, zillete katlanman da kaçınılmazdır artık. İstemediğin işleri yaptırırlar sana. Sen de onuru bir kenara atarak, alçaklığa katlanmağa mahkum görürsün kendini.

Eskilerin “el’insan, abdul ihsan” sözü de meşhurdur. Tarihte “para alan emir de alır” sözü de meşhurdur.

Şimdi bütün bu hadislerinve atasözlerinin ışığında baktığımızda görürüz ki PKK böyle bir zilletin, aşağılık ve alçaklığın içindedir. Gavurun ekmeği ile beslenmektedir, dolayısıyla Müslümanlara kılıç sallamakta, bomba atmakta, pusu kurmakta, kalleşçe saldırmakta ve Müslüman kanı dökmektedirler.

Biri kalkar da “PKK da Müslüman çocuklardan oluşmaktadır” diyerek saçmalayabilir. Geç bunları, cevaba değmez. Bunu ayrı bir yazıda işleyelim. PKK Marksist Leninist, sosyalist, nasyonalist, ırkçı, dinsiz bir örgüttür. Kan dökmesi ne kadar büyük bir fitne ise, mensuplarını ve Müslüman Kürtleri dinden imandan soğutması ve uzaklaştırması da o kadar büyük bir fitnedir. Gavur boşa mı besliyor bunları?

Bu da bu asrın bir fitnesidir. PKK’yı doğuran sistemin en büyük fitnesi de budur zaten. İslam’ı ortadan kaldırırsan, adam dinden çıkarak kafir olur, ama cehaletinden bunun farkında bile değildir. Hala kendini Müslüman sanır zavallı.

Nitekim Kürt kardeşlerimiz dindar, güler yüzlü, tatlı dilli, insana ve misafire hürmetli bir millettir. Ama PKK’lı

olanların yüzündeki nur gitmiş ve güzel ahlak adına kazanılan bütün fazilet ve erdemleri yitirmişlerdir. Suratları da azmış, yüzlerinden nur da çekilmiş, bu halleriyle çok da çirkinleşmişlerdir.

PKK'lı sözde bir "hoca" ile konuşuyordum bir zaman. Kendilerine yapılan zulümlerden bahsediyordu. "Tamam, ama bu zulümler sadece Kürtlere yapılmadı ki? Türkler de aynı zulme muhatap oldu. Gelin bu zulümleri ortadan kaldırmak için İslam adına mücadele edelim. Ama Müslümanca, dinin metotlarına göre, ilahi bir nizam için, Allah adına" dediğimde, bana ne cevap verdi biliyor musunuz?

"Biz İslam diyerek Allah adına mücadele etsek, batı dünyası bize destek vermez ki! Bizi yalnız bırakır."

"Peki sen bir Müslüman olarak Allah için mücadele etmez de haksız yere din kardeşlerinin kanını döker, malını mahvedersen, öldükten sonra huzur-u ilahide Allah Teâlâ'nın mahkemesinde ne diyecek, nasıl hesap vereceksin?"

Ses yok. Demek ki hocalık da yok, din de yok. Namazlar abdestler sadece alışkanlık, tören, ritüel. Bir müslümanın Allah rızası dışında, dinden bağımsız bir hareketi olabilir mi?

Asla!

İnsanın eylemlerine sinmeyen dinin varlığı ile yokluğu arasındaki fark ne?

Evet, PKK “gavur ekmeği” ile beslenen bir dinsiz örgüttür. Bütün dinsizlere olduğu gibi buna da sempati duyan Müslümanlar, imanlarının sahihliği bakımından bir kere daha durup düşünmelidirler.

Çünkü bir Müslüman, İslam’a ters düşen bir dava içinde olamaz. Sadece ırkçılık için savaşanlara Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (a.s) “bizden değildir” sözünü iyi düşünüp değerlendirmek bile yeter meseleyi kavramak için. Evet, bunu iyi düşünmek gerekir. PKK’ da hem ırkçılık var, hem de dinsizlik var.

Hayat sadece bu dünya hayatı değildir. İnananlar için bir de ahiret vardır. Buna inananlar, buna göre yaşamalıdır. Bu bir mecburiyettir, muhayyerlik değil.

PKK Niçin Savaşıyor?

Kurban olsun, “Hoca” kılıklı bir PKK sempaticisini melun ile bir zamanlar konuştuğumu anlatmıştım az önce. Onu biraz daha açayım.

İrkçi olduğu için Peygamberimizin lanet etmesinden aldığı haklılık ile “mel’un” dediğim bu zat, bana çok şeyler anlattı. Gençliğinden beri dini tahsil görmüş ama hep Kürtçülük ideolojisine iman etmiş. Bu PKK hareketin kurulmasında bile varmış. Kan dökmek istemediğinden kadroya girmemiş. Bize hep böyle anlattı ve biz de “Kürtler

Türklerden daha fazla ezildiler” diyerek onun Kürtçü damarını müsamaha ile karşılamaya çalıştık sabrımızı zorlayarak da olsa. Yer yer nasihat ettik, dinin kurallarını hatırlattık. Çünkü kan dökülmesini ve iki ırk arasında düşmanlık olmasını istemiyordu. Bize böyle demişti. Ama o kadar Kürtlükten bahsedirdi ki, ben takılırdık: “Sen Kürtlük dediğin kadar Allah desen evliya olursun.”

Ama Amerika Kuzey Irak’a girince bizimki birden değişti. Havalı havalı konuşmaya başladı. Nihayet bir gün geldi ve saf saf dedi ki:

“Yaz tatilinde memlekete gitmiştim ya, oralarda karşılaştığım adamlar sordular, ben de fetvasını verdim. Dedim ki, ‘polisi, askeri ve köy korucularını öldürmeniz İslam açısından caizdir. Vatanını, toprağını, malını, dilini ve kültürünü korumak için ölen şehittir. Bu zamana kadar bir sürü boş yere kanınız döküldü. Şimdi biraz da Kürtlük için kanınız dökülsün,”

Anladığımız PKK’lılarla konuşmuş memlekete izine gittiğinde ve onların asker ve polis öldürmesine fetva vermiş. Bunu da bize anlatmaya başlamasın mı? Ne kadar ahmak olduğu buradan belli değil mi?

PKK’lılar da kendisini “büyük hoca” biliyorlarmış. Belki de başından beri böyleydi mel’un da bizi takiiye yaparak kandırmış.

Her ne ise, bu kargaların kılavuzu diyordu ki: “PKK’lılar şer’an kan dökmede haklıdır.”

Memleketinde “büyük hoca” olarak bilinen adamın akli ve bilgisi bu kadar işte! Kim bilir daha nice bir cahil ahmak bize büyük hoca veya büyük veli diye anlatılmıştır da biz de saf saf inanmışızdır hüsnü zannımızdan. Şimdi sosyal medyada tanıdığımız insanların nasıl havada uçurulduğunu görünce içimden eyvah diyorum. Birileri bunu sahi sanacak. Hatta belki de bu alavraları gerçek sanan kimi yazarlar bunları tabakat ve teracim kitaplarına bu yalan dolanlarla anlatacaklar. Burada bir kere daha eyvah dedim. Acaba bugün okuduklarımız kimi alim, veli, kahraman kimseler de böyle sevenlerinin uçurdıkları mıdır?

Evet, bir zamanlar bize dediğine göre kan dökmek için kurucu kadroya girmemiş bu melun, şimdi kan dökülmesine fetva vermiş. Çünkü İslamiyet açısından haklılarımış. Zavallı zır cahil. Demek Kuzey Irak kendilerine büyük cesaret vermiş. Demek büyük şeytan Amerika bunları kendi çıkarı için ölmelerine ikna etmiş.

Biz biraz daha çabaladık yaptığının çok yanlış olduğuna ikna için, ayet ve hadisleri önüne koyarak, ama vazgeçmedi. O zaman ben dedim ki, “Sana Sevgili Peygamberimiz’in kinyesiz olarak açıkça dememizi emrettiğini diyorum, git babanın ısır. Ve tövbe ettiğini duyana kadar seni Allah için terk ediyorum, Cehenneme kadar yolun var.”

Ahmet ve Tirmizî’nin kitaplarında rivayet ettiklerine göre Übey b. Ka’b Peygamber Efendimizden şu hadisi nakleder:

“Bir kimse cahiliyye adeti üzere kavmine intisap ile yardım çağırırsa, ona, “Banın ısır” deyin. Bunu da açıkça söyleyin, kinaye yapmayın.”

Hız. Ömer de “Bir kimse kabilesi ile övünürse ona ‘şeyini ısır’ deyiniz.”

Bu hadisleri “İslam’da Dava-i Kavmiyyet” kitabında aktaran Ahmet Naim Diyor ki: “Bu hadisi vaktiyle yazmıştım da kavmiyetçilerin, yazı ile değilse de, şifahen bir hayli itiraz ve çekiştirmelerine uğramıştım.

“Böyle hadis olur mu?” diyorlardı.

Şeriatın, körü körüne taraftarlığı, ecdat ile övünüp kibirlenmeyi, ne kadar çirkin gördüğünü tahmin edemiyorlardı. İslamiyet’in, her ırkın yardımlaşmalarında mevcut olan bu kadar zararlı bir huyu, ne kadar tehlikeli bulunduğunu bilmiyorlardı. Öyle ki, hayâ ve zarafetle âlemin mürebbisi olan bu muhterem Nebi, bu huyu gidermek için utandırıcı bir vasıtaya bile müracaat etmeyi ehven bulmaktadır. Halbuki bu sahîh bir hadistir. Hemen her hadis kitabında vardır.”¹

Bir gün öğretmenler odasındaız. Edepli ve terbiyeli bir milliyetçi arkadaş, elinde bir kitapla geldi ve

- Hocam bir soru için izin istiyorum, dedi.

¹ Bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye’de İslam Ve Irkçılık Meselesi, Türdav, İst. 1983, s. 99-100

- Buyurunuz, deyince,

- Hocam bu gerçekten hadis midir? diye sordu. Baktım, bu hadisti.

- Evet, dedim.

- Ama hocam peygamberimiz çok hayâlî idi ve çirkin, kaba konuşmazdı. Bu nasıl olur? Dedi.

- Hocam, bilirsiniz ki hastalık çok ilerlerse, doktor da ilacın dozajını artırır. Evet, Sevgili Peygamberimiz öyle idi. Ama kim bilir bu sözü söyletecek nasıl bir olay oldu ki, Efendimiz de ona uygun dozajda bunu sözü böyle söyledi. Malum her sözün muhatabı ve şartları başkadır ve yumuşak ve o sertliği halin gerektirdiğine göre değişir.

- Anladım hocam, teşekkür ederim.

İşte ben de o PKK'lı mel'una bu hadisi söyleyerek dedim ki: "Allah'a bu lanetli işten ötürü tövbe ettiğini duyuncaya kadar seni Allah için sevmiyor ve terk ediyorum.

Gitti. Kendilerinin de benim gibi yapması gerektiğine inandığım bazı kişilere sözü açıldıkça soruyorum, "ben davamdan dönmem" diyormuş. Ben de başka bir hadisi tekrarlıyorum: "Da'hu ile'nnar!"

Manası "Bırak o ırkçı adamı, Cehenneme kadar yolu var!"

Amaç Çok Önemli

İslam'da niyet ve amaçlar çok önemlidir. Hz. Ömer radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah (aleyissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

"Ameller niyetlere göredir. Herkese niyet ettiği şey vardır. Öyleyse kimin hicreti Allah'a ve Resûlüne ise, onun hicreti Allah ve Resûlünedir. Kimin hicreti de elde edeceği bir dünyalığa veya nikâhlanacağı bir kadına ise, onun hicreti de o hicret ettiği şeydir."¹

İbrahim canan, meşhur hadis şerhi ile ilgili eserinin "Niyet ve İhlas" bölümüne giriş yaparken şunları söyler:

"İslam'ın en ziyade ehemmiyet verdiği hususlardan biri niyettir. Kişinin yaptığı işler niyete göre değer kazanır; Allah nazarında da kul nazarında da bu böyledir. Aynı fiili yapan iki ayrı kişi niyetlerindeki farklılık sebebiyle birbirine zıt karşılık görebilirler. Bu sebeple, gerek Kur'an' da ve bilhassa hadislerde niyetin ehemmiyetine dikkat çeken beyanlar çokça gelmiştir. Şu ayette, insanların niyetlerine göre hesaba çekilecekleri belirtilmiştir:

"Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Siz içinizde olanı açıklasanız da, saklarsanız da, Allah onu bilir ve onunla sizi hesaba çeker. (Sonra da amelini ve

¹ [Buhârî, Bed'ü'l-Vahy 1, Itk 6, Menâkıbu'l-Ensâr 45, Nikâh 5, Eymân 23, Hiyel 1; Müslim, İmâret 155, (1907); Ebu Dâvud, Talâk 11, (2201); Tirmizi, Fedâilu'l-Cihâd 16, (1647); Nesâî, Tahâret 60, (1, 59, 60).]

niyetine göre) dilediğinin günahını bağışlar, dilediğine azab verir. Allah'ın kudreti her şeye yeter" (Bakara 284).

Kur'anda niyet kelimesi sarîh olarak zikredilmiyor ise de, alimler bazı ayetlerin niyetle ilgili olduğunu göstermişlerdir. Bunlardan biri şu ayettir:

"Halbuki onlar, ihlâs ile Allah'a kulluk etmekten.. başka bir şeyle emrolunmamışlardı" (Beyyine 5).

...Bu bölümde kaydedilen ilk hadiste Resulullah "Amellerin niyetlere göre değerlendirileceğini" haber veriyor. Bazı alimler bu niyet hadisinin İslam'ın üçte birini, bazıları da dörtte birini teşkil ettiğini söylemiştir. "Resulullah'ın ihbarları arasında, bundan "ahkâmca daha cami, manaca daha zengin, hasıl ettiği faideleri daha çok olan" bir başka hadis mevcut değildir" değerlendirmesi de niyet hadisi için yapılmıştır. Bu hadis, Abdurrahman İbnu Mehdi otuz ayrı bahsi ilgilendirdiğini, Şafii hazretleri ise yetmiş bahsi ilgilendirdiğini söylemiştir.

Beyhaki hazretleri, niyet hadisinin, ilmin üçte birini teşkil ettiğini söyledikten sonra şu açıklamayı yapar: "Çünkü, kulun kesbi ya kalbiyledir ya diliyledir, ya da cevârihi (uzuvları) ile. İşte niyet, bu üç kısımdan biri ve en üstünüdür. Çünkü niyet bazan müstakillen bir ibadet olduğu halde, diğerleri ibadet olabilmek için ona muhtaçtır.

Bu sebepledir ki, Resûlullah "Mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır" buyurmuştur. Öyleyse, niyet üzerinde düşünecek olursan, onun iki emrden (yani amelden) hayırlısı olduğunu anlarsın."

...Bediüzzaman, niyeti, âdetleri ibâdete çeviren bir iksir olarak değerlendirir. Kırk yıl, hayatında öğrendiği dört hakikatten birinin niyet olduğunu beyan eder:

"Kırk sene ömrümde, otuz sene tahsilimde yalnız dört kelime ile dört kelâm öğrendim: ... Kelimelerden maksad mana-i harfî, mana-i ismî, niyyet, nazardır.. Nazar ile niyet mahiyet-i eşyayı tağyir eder (değiştirir). Günahı sevaba, sevabı günaha kalbeder. Evet niyet âdi bir hareketi ibâdete çevirir. Ve gösteriş için yapılan bir ibadeti günaha kalbeder. Maddiyâta esbâb hesabıyla bakılırsa cehâlettir. Allah hesabıyla olursa mârifet-i İlahiyedir."

Birçok hadislerinde, Resûlullah, cephede ölenlerin şehidlik sevabının niyetlerine göre olacağını belirtmiştir. "Kim Allah yolunda cihat etmektedir?" mahiyetindeki bir soruya "Kim Allah'ın kelamı yüce olsun diye savaşırsa işte o kimse Allah yolunda cihaddadır" diye cevap vermiştir.

Bir diğer hadiste "Karşılıklı savaşan iki cephe arasında nice maktuller vardır ki, gerçek niyetlerini ancak Allah bilir" buyrulmuştur.

Bir diğerinde de: "Sırf ganimet niyetiyle savaşan kimse için sadece niyet ettiği vardır. (cihad sevabı verilmez)."

Bu hususun en güzel örneği, sahîh hadislerde geldiği üzere Kuzmân hadisidir. Müslümanlar safında herkesin dikkatini çekecek, takdirlerini celbedecek kadar kahramanca savaşan, pek çok müşriği öldüren Kuzmân, bu yiğitlikleri Allah'ın kelamını yüceltmek için yapmadığı için

Resûlullah'ın ihbarı ve diğer mücahidlerin müşahedesıyla hayatını cehennemliklere yaraşır şekilde sona erdirmiş ve onun bu elîm akibeti üzerine Aleyhissalâtu vesselâm açıklamıştır:

"İnsanlardan bazıları vardır ki, halka görünüşe göre ehl-i cennete yaraşan hayırlı işler yaparlar. Halbuki onlar (o işlerini yaparken taşıdıkları niyetleri sebebiyle) cehennemliktir..."¹

Ebu Musa (radiyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e, şecaat olsun diye veya hamiyet (kavmi, ailesi, dostu) için veya gösteriş için mukâtele eden kimseler hakkında sorularak bunlardan hangisi "Allah yolunda"dır? dedi. Resûlullah: "Kim, Allah'ın kelamı yücelsin diye mukâtele ederse, o Allah yolundadır" diye cevap verdi."²

Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Bir adam gelerek Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'e:

- Ey Allah'ın Resûlü, bir kimse Allah yolunda cihad arzu ettiği halde bir de dünyalık isterse durumu nedir? diye sordu. Şu cevabı verdi:

- Ona hiçbir sevab yoktur!

¹ İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte, 16. Cilt, "Niyet Ve İhlas" Bölümü.

² [Buharî, Cihad 15, Hums 10, İlm 35, Tevhid 28; Müslim, İmâret 149, (1904); Tirmizî, Fedâilu'l-Cihâd 16, (1646); Ebu Dâvud, Cihâd 26, (2517); Nesâî, Cihâd 21; İbnu Mace, Cihâd 13, (2783).]

Adam aynı soruyu üç sefer tekrar etti, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) da her seferinde:

- Ona sevab yoktur! diye cevap verdi."¹

Bütün bu bilgiler ışığında tekra soralım, PKK niçin savaşıyor? İslam için mi?

Değil.

Ya niçin?

Kavmiyyet için, ırkçılık için.

Öyleyse peygamber Efendimizin dediğini diyelim, "Cehenneme kadar yolu var."

PKK Kuzman Gibidir

Öyleyse PKK aynen Kuzman gibidir. "Kuzman da kim?" diye sormayınız, az önce geçti ama hadis kitaplarında şöyle bir vakıa anlatılmaktadır:

Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Ashâb-ı Kirâm (radiyallahu anhüm ecmaîn) müşriklerle cihad etmek üzere Uhud'a çıktıklarında, Kuzman isminde bir şahıs Medine'de kalır.

Bazı kadınlar, "savaş kaçkını" diyerek onu alaya alınca, Kuzman bunu bir onur meselesi haline getirir;

¹ Ebu Dâvud, Cihâd 25, (2516).

hemen cepheye koşar ve ön safta yer tutar. Hatta ilk oku o atar, sonra kılıcını çeker ve herkesi hayran bırakan bir kahramanlık sergiler.

Bazıları onun cesaretini ve mücadelesini övünce Rasûl-ü Ekrem Efendimiz, “O, ateş ehлиндendir!” buyurur.

Bu habere çok şaşırın bazı sahabîler Kuzman’ı takip etmeye başlarlar. Onun yiğitliği karşısında iyice hayrete düşerler. Çünkü, Müslümanların muvakkaten dağılıp geri çekildikleri bir anda bile Kuzman kılıcının kınını kırar, “Kaçmaktansa ölmeyi tercih ederim!” diye bağırarak ileri atılır ve cesurca savaşırken derin bir yara alır.

Onun bu haline şahit olan Sahabîler, “Ya Rasûlallah, az önce ateş ehlinden olduğunı söylediğiniz adam, büyük bir metanetle savaştı ve kahramanca öldü!” derler.

Sâdık u Masdûk Efendimiz (aleyhissalâtu vesselâm), yine “O Cehennemliktir!” buyurur.

Bu cevabı işiten Müslümanların bütün bütün hayrete kapıldığı esnada, o şahsın henüz ölmediği ancak ağır şekilde yaralandığı haberi getirilir.

Kuzman acılar içinde kıvrılırken, Rasûl-ü Ekrem Efendimiz’in ihbarından habersiz olan Katade İbnu Nu'man onun yanına varır ve “Şehitlik sana mübarek olsun!” diye tebrikte bulunur.

Bunun üzerine, Kuzman, “Vallahi ben din için mücahede etmedim; kavmimin itibarı için savaştım!” diye

mukabele eder. Sonra da, yarasının ızdırabına dayanamayarak kılıcının keskin tarafını göğsüne dayar, üzerine yüklenir ve intihar eder.¹

Evet, bu hadisenin bir benzeri Hayber Gazvesi'nde meydana gelmiştir; bunun üzerine Rehber-i Ekmel (aleyhissalâtu vesselâm) Efendimiz, halka şu hakikatin ilan edilmesini emir buyurmuştur:

“Cennet'e ancak Allah'a gönülden teslim olmuş mü'minler girecektir. Şu kadar var ki, Allah (dilerse), İslam dinini fâcir bir kişi ile de te'yid edip kuvvetlendirir.”²

Vakidî olayı şöyle anlatır: “Kuzman adlı bir Medîneli, savaşta yedi kişiyi öldürmüş, kendisi de ağır bir yara alarak ölmüştü. Buna rağmen Allâh Rasûlü (sallâllâhu aleyhi ve sellem):

–Kuzman cehennemliktir! buyurdu.

Çünkü o, son nefesinde kendisine:

–Şehîdliğin mübârek olsun ey Kuzman! diyen Katâde bin Nûmân'a:

¹ <http://www.arastiralim.com/kuzmanin-hikayesi.html>

² A.y.; <http://www.sorularlaislamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yceltir-seklindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html>

–Ben kabîlem için savaştım; şehîdlik için değil! demiş ve kılıcına abanarak intiharla canına kıymıştı.”¹

Kendisini “hoca” zanneden ve PKK için “şer’an haklılar” diyen o zavallı cahile dedim ki:

-PKK’nın davası İslam mı?

- Hayır.

- Neden değil?

- PKK “davamız İslam” derse, batılı egemen devletler ona asla yardım etmezler.

- Evet, Irak’taki “Ensaru’l İslam” gibi değil mi? Amerika Irak’a girer girmez evvela İslam davası güden o Müslüman Kürtleri yok etti. Sözde Kürt Davası çalan Barzani, Talabani, Peşmerge ve PKK da o kafirlere yol gösterip destek verdi... Hala içimizde sizler o kardeşlerimize yapılan ihanet yarasının acısı...

- Evet, öyle. Gerçek bu!

- Daha ne?

- PKK başarırsa biz onu İslam’a çeviririz...

¹ Vâkıdî, I, 263;

<http://hazretimuhammedmedinedevri.darulerkam.altinoluk.com/hicreti-n-ucuncu-senesi-ibret-tecellileriyle-dolu-bir-harp-uhud-gazvesi/ashabin-sehadet-aski/>

O zavallıya her cihetten gerçekleri anlattım. Sadece sustu. Anladım ki lanet kalbini mühürlemişti, Allah ve Resulü tarafından lanetlenmekten korkmuyordu. Bu yüzden pis davasından vazgeçmeyecekti...

Ben şimdi "PKK İslam davası çalıyor" desem herkes bana güler. Ama sözde Müslüman PKK'lılar "evet, öyledir" diye bana mail atıyorlar. Hatta onlardan birisi hızını alamamış, yazıyor ki, "iftira ediyorsun. Onların en cahili, senden daha alimdir."

Keşke öyle olsaydı, ne kadar sevinirdim. Alimin zalimin yanında ne işi olabilir? Ne diyelim, basiret bağlanırsa böyle olurmuş demek ki...

Bir şeye aşırı muhabbet gözleri kör edermiş, bu malum. Ama ne körlük, ne de sersemlik saadet getirmez.

Eğri oturup doğru konuşalım ve şu sorunun cevabını iyi değerlendirelim: "PKK savaşının amacı ne?"

PKK İslam İçin mi Savaşıyor?

Enet, eğri oturup doğru konuşalım, "bu PKK savaşının amacı ne?"

Baştan söyleyelim, bir savaş Allah içinse, kime karşı verilirse verilsin, haklı buluruz.

Destekleyip desteklememe ayrı bir durumdur. Gerekirse destekleriz.

Kitaplarımızda ve bir çok makalemizde genişçe yazdık.¹ Bilindiği gibi Ebu Hanife Zeyd bin Ali'nin ayaklanmasına hem sözle teşvik ederek hem de mal ile destek vermiş, ama bilfiil katılmamıştır. Çünkü O'nun ordusuna güvenmemektedir ve hazırlığını galibiyet için yeterli görmemektedir.

Bu görüşün dayandığı kaide, "iki zarar bir araya geldiğinde, ehveni, yani daha az zararlı olanı tercih edilir" ilkesidir.

"Emr-i bi'lma'ruf, nehy-i ani'l münker" adına kötülükleri önlemeye ve düzeltmeye çalışanlar, eğer zalim idarecinin iş başında kalmasının zararını, ona karşı ayaklanarak kuvvet yoluyla düzeltmeye girişmekten hasıl olacak zarardan daha büyük görürlerse, ona karşı ayaklanarak savaşmayı vacib görürler. Değilse, hazırlık yaparak zaman ve zeminini beklerler. Öyle her önüne gelenin "Ben Allah için savaşıyorum" sözüne aldanmazlar. Aldanıp da ümmetin canını, malını, ırzını ortaya atmaz, boşu boşuna harcamazlar.

Şimdi tekrar soralım: PKK savaşının amacı ne? İslam mı? Allah rızası için mi savaşıyor PKK?

Eğer "Evet, İslam için savaşıyor" denilse bile oturup değerlendirir, öyle bir tavır alırız. Savaşmak ciddi bir iştir. Şartları oluşmuş mudur? Gerçekten gerekiyor mudur? Sulh yoluyla savaş sebepleri izale edilemez mi? Bunlar çok önemli değerlendirmelerdir. Savaş istenmez, zira hoş bir

¹ Bkz. Cemal Nar, İslam'da Devlet ve Siyaset,

şey değildir. Savaş en son çaredir. Ama mecburiyet varsa da kaçılmaz, Allah için şehadete kadar savaşılır. Sabredilir, dayanılır, direnilir ve netice alınır; ya zafer, ya şehadet. Sonuçta ikisi de güzeldir.

Kime ama?

Müslümana...

Fakat kim “PKK İslam için savaşıyor” diyebilir? Bizim “hoca kılıklı zavallı mel’un” bile bunu söyleyemedi. Ama bana mailler geliyor yazılarım üstüne bir sürü böyle söyleyen var.

Açıkça söylüyorum, sefihlerden, düşünce kabiliyetini kaybetmişlerden başkası bunu söyleyemez. Onlara da itibar yoktur zaten.

Artık bilinmektedir ki PKK egemen devletlerin taşeronudur. Sözde davası dinsiz, imansız, laik, batıcı, kafir kanunlarına dayalı bir Kürt Devleti kurmaktır. Marksistlerin kafir olduğunda şüphe mi var? Bir Marksiste “Müslüman” desen, sana “hadi ordan cahil gerici” der, üstüne alınmaz. O da beyinsiz değilse tabi. Bunu bilmeyen, görmeyen hem cahildir, hem de basiretsizdir. Ahirette nasıl hesap verir acaba?

Peki, bir savaşta Allah rızası yoksa, o savaş küfür davası içirse, bir Müslüman o savaşı destekleyebilir mi?

Asla!..

Bu yüzden bu harekete girmiş veya sempati duymuş Müslümanların derhal tevbe etmesi ve o tevbenin şartlarını yerine getirmesi gerekir.

Mazluma Yardım Meselesi

Şöyle denilebilir: “Birileri kafir ama mazlum ise, zalime karşı onları desteklemek gerekmez mi?”

Evet, gerekir. Ama önce sulh yoluyla. Önce yargı yoluyla. Önce kan dökmeden mesele halledilecek imkanlar varken, öyle halledilmeli.

Zalim kabul etmiyorsa, zalime müşterek karşı gelinir ve barışa zorlanır. Yok, bu sefer mazlum yanında destek görünce aşırı gider de sulha yanaşmazsa, kan dökerse, o takdirde o mazlum da zalim olmuştur, o da desteklenmez.

Biz bu ölçüleri şu ayetten alıyoruz:

“Eğer inananlardan iki grup birbirleriyle savaşlılarsa aralarını düzeltin. Eğer biri ötekine karşı haddi aşarsa, Allah’ın buyruğuna dönünceye kadar haddi aşan tarafa karşı savaşın. Eğer (Allah’ın emrine) dönerse, artık aralarını adaletle düzeltin ve (onlara) adaletli davranın. Çünkü Allah, adaletli davrananları sever.

Mü'minler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah'a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”¹

Buna göre soralım, tamam, PKK'nın davası İslam değil, ama o mazlum Kürtlerin haklarını silahla alma davasında haklı değil mi? Yani biraz önce anlatıldığı gibi mazluma sahip çıkmak gerekli değil mi?

İşte cevabı:

PKK Kan Dökmede Haklı mı?

Bazı Kürt kardeşlerimiz ısrarla şunu söylüyor: “PKK mazlum Kürt Halkı için savaşıyor. Müslümanlar mazluma sahip çıkmalı, zalime karşı onu desteklemeli. Türkler mazlum Kürt kardeşlerine sahip çıkmıyorlar. Bu İslami değildir.”

Bakalım öyle mi?

PKK mazlum Kürtler için savaşıyor. Aksine Kürtlere “en büyük zulmü” yapıyor.

Nedir mi o “en büyük zulüm”?

İslam'a göre “en büyük zulüm, ayette geçtiği gibi şirkettir, küfürdür. “İnne'ş şirke le zulmün azîmun.” PKK Müslüman Kürtleri laikleştiriyor, Batıcı yapıyor, Marksist

¹ Hucurat, 9-10

Leninist yaparak dinden imandan uzaklaştırıyor, ebediyen cehenneme atıyor.

Aklı başında Kürtler bu gerçeği görmelidirler artık. Aynı oyun Türklere de oynandı maalesef!

İman, ne dil, ne toprak gibidir. Giderse, ebedi saadet gider.

Bu yüzden bu konuları işleyen Bediüzzaman Said Nursî'yi ve talebelerini Kürt bile olsalar PKK'lılar sevmiyor ve aşağılıyorlar. Kulaklarımla duydum, onlardan hoca kılıklı bir mel'un ırkçı-Kürtçü şöyle söylemişti: "Bediüzzaman Said Nursî büyük hocaymış, bana ne? Kürtler için ne yapmış?"

Çok şey yapmış, ama mel'unun kalbini ırkçılık sevdası doldurduğu için din, iman, Allah ve Peygamber için sevgiye yer kalmamış, anlayamıyor...

Gelelim günümüz gerçekleriyle sorunun cevabına.

Geçen yazılarımızda sizin ve bizim müşterek olarak kimler tarafından nasıl zulme maruz bırakıldığımızı yazmıştım. Tekrara gerek yok.

Ama ya bugün?

Bugün bir AK Parti iktidarı var, iyi kötü ama Kürtler için iyi niyet besliyor ve Kürt Meselesinin üstüne gidiyor. Size zulmeden vesayet rejimi ile yaka paça mücadele

ediyor. PKK'da şeytanî değil de rahmanî akıl olsa, azıcık iyi niyet olsa, AKP'yi destekler.

Neden mi?

Bu hükümet Kürtlerden devlet adına özür diledi mi?

Evet!

“Kürt'ü ve Kürtlüğü inkar politikaları bitti” diye ilan etti mi?

Evet!

“Diliniz serbest, Kürtçe konuşun, yazın, dergi, gazete çıkarın” dedi mi?

Evet!

“Kürtçe televizyon, radyo açabilirsiniz” dedi mi?

Evet!

“Değişen yer isimlerini belediye vasıtasıyla tekrar aslına çevirebilirsiniz” dedi mi?

Evet!

“Herkes kökenine bakmadan eşittir” dedi mi?

Evet?

Doğuya yatırım için çırpınıyor mu? Aldığı vergiden daha fazla yatırım için çabalıyor mu?

Evet!

“Terör biterse daha fazla zenginlik gelir” diye uyarıyor mu?

Evet!

Doğuda her şehre bir üniversite ve orada “Kürdoloji” kurulmasına izin veriyor mu?

Evet!

Yerinden yönetimle yerel yönetimlere destek verileceğini vadediyor mu? Malum, bunun için çıkan yasayı A. N. Sezer veto etti. Yosa çoktan yürürlüğe girmişti.

Evet!

Yepyeni bir anayasa ile en çağdaş hakları vadediyor mu?

Evet!

Geriye ne kaldı?

Anadilde, yani Kürtçe eğitim!

O da önce seçmeli dersle halledilecek. Sonrası Anayasa ile belki yavaş yavaş halledilebilir.

Son bir istek; Apo affedilsin!

Geç onu! Adalet mülkün temelidir. Suç işleyen cezasını çekmeli. Kan dökülürken bu konuşulamaz zaten. Ev hapsi mi? Hele terör bir bitsin, o da olmayacak iş değil!

Şimdi soralım; bu kadar istekler yerine gelmiş iken, evet önemlidir ama, sadece bir anadille eğitim henüz olmadı diye terör yapmak, anarşi çıkarmak, kan dökmek, insan kaçırmak, iş makinalarını ve sokaklarda halkın mallarını yakmak, milleti birbirine kırdırmak için çalışmak çabalamak, soruyorum, hangi dine, hangi imana, hangi akla, hangi kalbe, hangi vicdana, hangi menfaate, hangi komşuluğa, hangi vatandaşlığa, hangi insanlığa sığar?

Kan dökmeğe değer mi bu?

İşte hükümet söz veriyor, destekleyin, yepyeni bir anayasayı beraberce yapalım. Biz de bütün bütün beğenmesek bile bizim için de yeni yeni haklar verecek bu düzenlemeyi destekleyeceğiz. Gelin, böyle böyle elbirliği ile tarihi yaralarımızı saralım...

Haydi gelin!..

Yok, PKK ve BDP'nin amacı üzüm yemek değil, bağıcı dövmektir.

Bunu anayasa değişikliklerinde de görmedik mi?

En çok kendilerine yarayan Anayasa Maddesini, parti kapatmayı zorlaştıran maddeyi bile desteklemediler.

Çünkü onlar bu ülkeyi zayıflatmak isteyen iç ve dıştaki şer güçlerin maşasıdır. Ne Kürtlerin, ne de Türklerin hayrına bir şey yapmazlar.

Daha doğrusu yapamazlar. Çünkü böyle kotlanmışlardır.

Yoksa yaşatmazlar.

Ey Kürt kardeşlerim, işte PKK bu!

Ama faydası yok, eninde sonunda yok olacaklardır. Müslüman Kürtler, Müslüman Türklerle el birliği içinde bu ülkede İslam kardeşliğini ve ümmet bilincini yeniden inşa edeceklerdir.

Yani “Allah nurunu tamamlayacaktır...”

Ayetin gerisini siz söyler misiniz sevgili okuyucularım?

PKK Nerde İslam Nerde?

Bize göre kime yapılırsa yapılsın, bir zulme seyirci kalmak yanıştır, hele de zalimlere meyletmek, yani sevmek ve desteklemek cehennemde yanmaya sebeptir, bir Müslümandan bu beklenmez.

Ama zalim kim, zulüm ne ve de kaç çeşit?

Buradaki yazılarımızı da şahit göstererek “İslam’dan başka bir din, bir sistem, bir yaşama biçimi, bir ideoloji asla

tanımıyoruz” demiştik. Bize göre en büyük zulüm, şirk ve küfürdür.

Bu açıdan bakarsak, ülkede zulmün kaynağı, İslam dışı sosyal yapılanmadır. Yani sistemin bizzat kendisidir. Onun için “kendilerine zulüm yapıldığını söyleyen kardeşlerimize buradan bir çağrı yapmıştık:

“Ey sevgili Kürt kardeşlerim, sistem bu ülkede bu zulümleri yaparken Kürt, Türk, Arap, Acem diye ayırmıyor ki? İslam’ı isteyen, yaşamaya ve yaşatmaya çalışan herkese ayırım göstermeksizin zulmediyor.”

Evet, bu sistem bize hiç sormadan, hem de cebir ve şiddet kullanarak, bizim de sizin de dinimizi, dilimizi, alfabemizi, kültürümüzü, medeniyetimizi, folklorumuzu, hatta kılık kıyafetimizi aldı elimizden. İslam medeniyetine mensup biz Müslümanlara, Hıristiyan Batı’nın medeniyetini dayattı. Onun için diyoruz, “biz hepimiz birlikte mağduruz, mazlumuz, makhuruz” diye.

Bir Müslüman olarak Türk, Kürt, Arap, Acem vs. bütün kardeşlerimize çağrımız şudur: “Karşımızdaki esas tehlike dinsizliktir, İslam’sızlıktır. Sadece bizim de değil, bütün bir insanlığın çaresi ise İslam’dadır, Çare İslamlaşmadadır. Gelin bunun için el ele vererek birlikte çalışalım.”

Kaldı ki, bir Müslüman İslam’dan başka bir din, bir yaşama biçimi isteyemez. Bir Müslüman İslam’ı alıp almamakta muhayyer değildir ki!

Peki, çare İslam ise, bu kanlı terör örgütü PKK, İslam'ın neresinde?

PKK sosyalist, Marksist, ırkçı, batıcı, laik, seküler... bir sistem öneriyor. Öyleyse PKK'nın önerdiği sistem ile yürürlükteki sistem arasında İslam açısından fark ne? İslam olmadıktan sonra neyin kavgasını vereceğiz?

Dikkat ediniz, üstelik bu ikisi İslam karşısında birleşiyorlar da. Çağrı yapmadılar mı sistemin sahiplerine örgüt sempatanları: "Biz de sizin gibi laikiz, gelin dincilerle ortak savaşalım" diye? Bu "ahlaksız teklif"ten daha büyük onursuzluk olur mu?

Siz durun, köklerinin nasıl bir olduğunu yakında göreceğiz. Belgeler yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor. Ergenekon çok şeylerin perdesini kaldırıyor.

Hem İslam olmadıktan sonra zaten bunlar, "milletün vahide" değiller midir?

İslam'dan başka bir dava adına kalkar mı Müslüman?

Hele de kan döker mi? Kardeş kanı üstelik?

"Bir kelimeyle de olsa katile yardım eden, akan kana ortak olur" diyor Sevgili Peygamberimiz. Katil olmanın sorumluluğunu iyi düşünmek gerekir.

"Kürt sorunu" adına PKK ya maddî manevî destek veren Müslümanlara sormak lazım; Küfür adına kan dökmeye hangi âlimden fetva aldınız? Bilgisi olmadığı gibi

Allah Teâlâ korkusu da olmayan piyasa soytarılarını âlim yerine koymuyorsunuzdur inşallah?

İnkârcı, din düşmanı, sosyalist, materyalist PKK ile beraber omuz omuza savaşılmaya nasıl çağırır bir Müslüman bir Müslüman? “PKK ile TC ye karşı savaş verirken bizi desteklemiyorsunuz” diye bir Müslüman nasıl kızabilir bir Müslümana?

Dahası, İslam düşmanı PKK ile omuz omuza vererek batıl bir sistem için savaşan birisine nasıl “Müslüman” denilebilir?

İslam adına çıkıp kâfirlerle, zalimlerle savaşmayı tartışabiliriz. Bunun için gereken zaman, zemin, güç ve imkân gibi şartları İslam Hukuku açısından tartışabiliriz. Fıkıh ilmi bunlardan bahseder elbette. Biz de bu meseleleri “İslam’da Devlet ve Siyaset” ile “İlim ve İktidar” kitaplarımızda enine boyuna inceledik hamdolsun. Bu konudaki farklı görüşleri delilleriyle birlikte yazdık.

Fakat kâfirlerle birlikte küfrün hâkimiyeti adına savaşmayı bildiğimiz kadarıyla kimse caiz görmemiştir. Bizi İslam hukukunu anlamamak veya bilmemekle itham edenler, bunu delillendirmeli değil midirler?

“Şimdi PKK ile haklarımızı savaşarak alalım, sonra da onunla savaşır, İslam’a ulaşıyoruz” diyor bazıları.

Siz giderken biz geliyorduk, lütfen bizden ders ve ibret alınız. Biz bu filmi gördük sevgili kardeşlerim.

Müslüman bir delikten iki kere sokulmaz.

Akıllı adam, başkalarının musibetinden kendine ders çıkararak faydalanan insandır.

Kaldı ki biz düşerken adamlarımızı bilmiyorduk. Ama siz bilerek düşüyorsunuz. Atalar, “kendi düşen ağlamaz” demiş, ama biz kendi düşen kardeşlerimize de ağlıyoruz. Çünkü bunun acısını biliyoruz.

Dikkat ediniz, hak davaya varmanın da bir metodu vardır. “Vusûlsüzlük, usulsüzlüktendir” denilmiştir. Batıl metotlarla hak davaya varılamaz. Biz Makyevelist değiliz; “Hedefe varmak için her yol mubahtır” diyemeyiz.

Gelin, hep beraber “İslam” diyelim. Sadece “İslam.”

Bir zamanlar PKK sempatzanı ile tartışırken aynen böyle dedim de, bana ne cevap verdi biliyor musunuz? “İslam diye yola çıkarsak, Batılı kafirler bize destek vermezler.”

Bu cevapta ne var?

Ne olduğunu siz söyleyin, ama Allah’ı tanıma ve hesaba katma yok, O’nun rızası yok, O’na tevekkül ve itimat yok, İslam kaygısı yok, imanın kıpırtısı bile yok...

Sözün özü sevgili kardeşlerim, Allah Teâlâ katında İslam’dan başka geçerli bir din, “sırat-ı müstakim”den başka doğru bir yol yoktur. Bizim de ondan başka davamız olamaz. Değilse din biter, iman gider.

Öyleyse dinimizi dünyamıza değiştiremeyiz, bir iktidar uğruna imanımızı satamayız. İki dünya saadetimizin sebebi olan imanımız o kadar da ucuz değil...

Bu konuda bir eksiğimiz varsa, tamam, onu da beraberce tamamlayalım.

Son olarak şu hadis-i şerifi hiç unutmayalım: “Sizler mümin olmadıkça cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de mümin olamazsınız.”

Kardeş olabilmek ve sevebilmek için iman yeter. Ne ırk, ne renk, ne dil, ne coğrafya, ne kılık kıyafet, ne servet, ne mal ve makam şart değildir.

Önem vereceğimiz önceliğimiz imandır, sadece iman. Gerisini o halleder zaten.

O bizim en büyük servetimiz, nimetimiz, saadetimiz ve varlık sebebimizdir.

PKK Cehennemdir

Bir yazımızda PKK'nın “gavur ekmeği yiyerek müslümana kılıç sallayan” bir taşeron örgüt olduğunu yazmıştık. Bu ve benzeri yazılarımızda demek istediğimiz şu ki PKK zalim bir kanlı terör örgütüdür. Onu sevmek ve desteklemek, zaliminin zulmünü sevmek ve desteklemek olduğundan büyük günahdır ve cehennemde yanmaya sebeptir.

Bu bizim kendi kanaatimiz değildir. Bu Allah Teâlâ'nın sözüdür. Sözün aslı şöyle:

“Sakın zalimlere eğilim, yakınlık göstermeyiniz. Yoksa cehennem ateşi yakalar sizi; Allah'dan başka bir dostunuz, bir dayanağınız yoktur. O zaman O'nun yardımını göremezsiniz.”¹

Zulüm yapmış, hak hukuku çiğnemiş, canlar ve mallara, ırz ve namuslara tecavüz etmiş olanlara “rükun” etmeyin.

Ne demek “rükun etmek”?

Yani, “zulüm ve haksızlık yapanlara herhangi bir şekilde sevgi duymayın, destek vermeyin, yakınlık gösterip yaltaklanmak şöyle dursun, meyil bile etmeyin, yüz vermeyin, ilgi göstermeyin. Değilse size ateş dokunur, cehennem çarpar” demektir.

Ayetin devamındaki mesaj da açıktır: “Üstelik siz müslümanların Allah'tan başka dostlarınız yoktur, başarılı olmak istiyorsanız, ondan başka rablardan uzaklaşmalısınız.”

PKK dış güçlerin oyuncağı, “gavur ekmeği” ile beslenen taşeron bir terör örgütüdür. Başarıya ulaşması da mümkün değildir. Ondan medet bekleyen Müslümanların bilmesi gerekir ki, (bilmiyorlarsa bir kere daha duyururuz ki): “mansur ve muzaffer olamazsınız, Allah'ı n yardımına

¹ Hud, 113.

nail olamazsınız. Size dokunacak olan ateşten kendinizi kurtaramaz, bir kurtarıcı da bulamazsınız.”

Ayetin Müslümanlara emri gayet açıktır: “Zalimlere dayanmayın, güvenmeyin. Yeryüzünde güç kaynaklarını ellerinde bulunduran, ellerindeki bu kuvvetle kulları Allah'ın dışında birtakım yaratıklara kulluk yapmaya zorlayan tağutlara, zorba zalimlere ve onların kanlı maşalarına dayanmayın, güvenmeyin. Çünkü sizin onlara güvenip dayanmanız, onların işlediği bu büyük kötülüğü onayladığınız anlamına gelir. Bu, onların işlediği büyük kötülüğün günahına ortak olmanız demektir.”

“Sebeup olan yapan gibidir” hadisine göre, PKK'yı sevip destekleyenler, ona maddî manevî güç verenler, elleri kanlıdır, zira PKK'nın günahına ortakdırlar. Bunun sonucu ise ayette açığa belirtilmiştir:

"Yoksa cehennem ateşi yakalar sizi."

Ne PKK, ne de bir başka zalim, bizim "Allah'dan başka bir dostunuz, bir dayanağınız yoktur." “Batılı dostlarımız vardır” dersiniz, “o zaman Allah Teâlâ'nın yardımını göremezsiniz."

PKK bölgede kendini anlatırken bazı sözde hocaları şöyle kandırıp ikna ederek saflarına çekmiş: “Biz İslam diyerek Allah adına mücadele edersek, batı dünyası bize destek vermez. Bizi yalnız bırakır. Önce onların da desteğini alarak şu zalim sistemin işini bitirelim, sonra biz kendi dinimizi de getirir, yaşatırız.”

Buna kargalar bile güler.

Neden mi?

PKK solcu bir örgüttür ve en büyük amaçlarından birisi de “gericilik” bildiği din ile mücadeledir. Hatta sistemin sahiplerine zaman zaman “irtica ile mücadelede iş birliği yapalım” diye teklif yapmadılar mı? Bunu yaşamadık mı?

Biz bu filmi gördük dostlar. Bir zamanlar din, iman, hilafet diyerek vatani kurtaranlar, ipleri ellerine geçirince, dine imana düşman oldular.

Ya daha başta dine imana düşman olanlar, iş başına gelince Allah bilir ne yaparlar? Hiç mi akıl mantık yok sizlerde?

Akıllı insan ve gerçek bir Müslüman zarar gördüğü delikten ikinci kere sokulmaz.

“PKK’yı şeriat tehlikesinden kurtulmak adına Kürt halkını dinsizleştirmek için, laikliği ülke çapında yaymak için derin devlet kurdu” gibi iddiaları duymuştuk.

Bence “hadi canım sende” demeden önce, biraz bu iddiaların üstünde düşünsük iyi olur, bilmem siz ne dersiniz?

Her halükarda zalimleri sevmek ve desteklemek, cehennemde yanmaya razı olmaktır. Allah Teâlâ’ya ve ahrete iman edenler bunu iyi düşünmelidirler.

Müslümana düşen PKK dahil zalimlere sevgi ve destek vermek değil, "zalimler için yaşasın cehennem" diye haykırmaktır.

PKK Önce Müslüman Olsun

Bana bir mail geldi. Çok ilginçti. Sizinle paylaşmak istedim.

Özet olarak diyordu ki: "Kürdistan İslam Alimleri Fetva Kurulu, Dünya İslam Alimleri Birliği'nin İstanbul'da Kuzey Kürdistan'daki Kürt hareketinin (neden PKK diyemiyor?C.N.)"terörist" olarak tanınmasını ve ona karşı cephe açılmasını protesto etti.

Türkiye'de sayıları 20 milyonun üzerinde olan Kürtlerin hakları Türk hükümeti tarafından ellerinden alınmış, İslam şeriatına göre de hakları çiğnenmiştir.

Kürdistan İslam Alimleri (Zanyarên İslamî yê Kurdistanê - ZÎK) Fetva Kurulu, yayınladığı bildiri, "Kurulumuz, Yusuf Karadavi başkanlığında 25 Haziran'da toplanan Dünya İslam Alimleri Birliği'nin İstanbul'daki toplantısından sonra yayınladığı bildirisinde, Kuzey Kürdistan'daki Kürt hareketinin "terörist" olarak gösterilmesi üzerine bildiriye ele almak üzere toplandı" deniliyor.

ZÎK'in bildiriye işaret edilen noktaları onaylamadığının belirtildiği açıklamada, İslam'ın emirlerinin tekrar gözden geçirildiği ve şu sonuçlara ulaşıldığı belirtiliyor:

- Türkiye'de sayıları 20 milyonun üzerinde olan Kürtlerin hakları Türk hükümeti tarafından ellerinden alınmış, İslam şeriatına göre de hakları çiğnenmiştir. Bu nedenle haklarını elde etmek için yürütülen mücadele meşrudur.

- Türk Devleti, Kürt halkının varlığını kabul etmemekte ve Kuzey Kürdistan'da Kürt hareketinin barışçıl çözüm çağrılarına da kulak vermemektedir.

- İslam'ın şartlarına göre her Müslüman haklıdan yana tavır almalı ve haksızlığa karşı durmalıdır.

- Dünya İslam Alimleri Birliği'nin bildirisi, haksızlığa arka çıkması ile İslami ilkeler ve izahatlara zıttır.

- Dünya İslam Alimleri Birliği Başkanı Yusuf Karadavi, birliğin İstanbul'da gerçekleştirdiği 3. toplantısında, tüm Müslümanlara Erdoğan'a destek olmaları çağrısı yapmıştı. Yusuf Karadavi tövbe etmeli ve sözlerini geri almalıdır.

- Her Kürt'ün, Kürt özgürlük hareketini destekleme hakkı vardır ve hareketin kendisi de barışçıl ve demokratik çözümden yana olduğunu ifade etmiştir.

Bu maili alınca epey güldüm. “Kuyruklu Yalan” dedikleri bu olsa gerek. Sonra bunlara bir cevap vermem gerekir mi diye düşündüm. “Emr-i Bilma’ruf, nehy-i anilmünker” ilkesince kendimi sorumlu sayarak şu maili yazıp gönderdim:

“Bu kadar da palavra olmaz.

Marksist, leninist, sosyalist, laik bir hareketin şeriatla ne alakası var? PKK'nin davası İslam mı? Güldürmeyin kendinize. PKK önce müslüman olsun, sonra fetvaya burnunu soksun.

Ve de şu alimlerinizin bir adını verin hele, görelim kim imiş. APO mu? Karayılan mı?"

Onlara bu kadar yazmak yeterdi. Sonra düşündüm, Allah bilir bu posta daha kimlere gitmiştir. Buradan da bir cevap vermeyi uygun buldum. Aslında PKK buna değmez, ama bazı Müslüman kardeşlerimize fayda verebilir. Amacım kafası karışık kardeşlerimize bir katkı sunmaktır. Bir de bu kitabın buraya kadar gelen yazıları bir bütün halinde artık bu cevabın içinde vardır demektir.

Bilindiği gibi PKK içte ve dışta Müslümanların düşmanlarının taşaronu bir terör örgütüdür. Onlar adına Müslüman kanı dökmekte, Müslüman canı yakmaktadır.

Allah Teâlâ'ya ve ahirete iman eden hiçbir müslümanın PKK'ya sempati ile bakması, hele hele destek vermesi asla mümkün değildir. Bu hatayı yapan Müslümanların yeniden düşünüp derhal tövbe etmeleri ve iman açısından durumlarını değerlendirmeleri gerekir.

Neden mi?

Yukarıda yazmıştık, bir kere daha ama farklı biçimde belirtelim ki Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v) Hz. Ömer'den bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurduğu naklediyor:

“Ameller ancak niyetlere göre değerlendirilir; herkesin niyeti ne ise eline geçecek odur. Kimin hicreti, Allah ve Resûlü (rızası ve hoşnutlukları) için ise, onun hicreti Allah ve Resûlü’ne yönelmiş sayılır. Kim de elde edeceği bir dünya veya nikahlanacağı bir kadından ötürü hicret etmişse, onun hicreti de hedeflediği şeye göredir.”¹

Bu sözlerin, Allah Resûlü’nden gelmesine sebep şu olaydır:

Mekke’den Medine’ye herkes Allah için hicret ediyordu. Ancak bir sahabi, sevdiği Ümmü Kays adındaki bir kadın için hicret etmişti. Şüphesiz bu zat bir mü’mini ama, niyet ve düşüncesi davranışlarının önünde değildi...

O da bir muhacirdi ama, ihtimal ki Ümmü Kays’ın muhaciriydi. Ancak Allah için katlanılabilecek bunca meşakkate o, bir kadın için katlanmıştı. İsim zikredilmeden, bu hâdise, Allah Resûlü’nün yukarıda zikrettiğimiz mübarek sözüne mevzu olmuştur. Sebebin husûsiyeti, hükmün umûmiyetine mâni değildir. Onun için bu hadîsin hükmü, umumidir, her işe ve herkese şâmidir.

Öyleyse sadece hicret değil, namaz, oruç, zekat, hac, eğitim, cihat, yönetim gibi bütün ameller niyete göredir. İnsan hicret veya cihat etmek istediğinde niyeti, sadece Allah ve Resûlü olursa, bunun karşılığı olarak Allah ve Resûlü’nü bulur. Bu da hep böyledir.

¹ Buhârî, Bedü’l-Vahy, 1; Müslim, İmare, 155; Ebu Davud, Talak, 11

Niyeti Allah olmayan bir insan, bütün çabasına rağmen, eğer hicretten veya cihattan maksadı bir kadınsa, bir dünya serveti veya iktidarı ise, bütün o sıkıntılar dünyaya ait zevkler için çekilmiş ve bir manada katlandığı her şey hebâ olup gitmiş sayılır.

“Bir amelin amel olarak değer bulması niyete bağlıdır; niyetsiz hicret, turistlik; cihad, bâğîlik; hac, aldatan bir seyahat; namaz, kültür fizik; oruç da bir perhizdir. Bu ibadetlerin, insanı cennetlere uçuran birer kanat haline gelmesi ancak niyet mülâhazasıyla mümkün olur.”

Buna göre soruyoruz; PKK'nın amacı Allah Teâlâ'nın ve Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (s.a.v) rızasını kazanmak için din, iman adına çalışmak, şeriat getirmek midir?

Ne gezer?

Birisi kalkıp da “evet” dese kim inanır buna?

PKK bir din ve şeriat düşmanıdır. O kadar ki can düşmanı sisteme “gelin irtica ve şeriat ile ortak mücadele verelim” demiştir.

PKK şimdi alimleri toplamış da fetva verdimiş...

Hoppala!

Yahu PKK önce bir Müslüman olsun hele. İslam ahkâmına bağlı olsun, sonra fetva arasın. Bu ne yüzsüzlük ve pişkinlik böyle!

Her Müslüman bilir ki cihadın amacı İslam'ı hakim kılarak Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır.

Dini bir kaygı gütmeden, malını mülkünü, bağıcı bahçesini korumak için savaşıyor, cihat sevabı alamaz. Cihatta “önce vatan” demek bile doğru değildir. Öyle olsaydı vatani için savaşıyor Yunanlı, Amerikalı veya Avrupalı da cihat emiş olurdu. Tabii bunların askerleri de savaşta ölüncü şehit olurdu. Oysa şehadet İslamî bir kavramdır. Gayr-ı Müslim ile şehadet ve şehidin ne alakası olur?

Vatan, bize göre önce içerisinde rahatlıkla dini yaşamak için vardır ve bu amaçla savunulur. Yoksa her insan haklarına saygılı ve hukukun üstünlüğü içinde yaşanan yer vatan değildir. Yerimiz dar olduğundan yazamadığımız Kuzman'ın durumunu bilirsiniz. Hatırlatıp geçelim.

Peki, PKK'nın savaşarak bu ülkede Müslüman kanı dökmesinin amacı şeriatı getirmek midir? Milletın işlerini fetvaya göre düzenlemek midir? Kavgasında din iman var mıdır?

Ne gezer? Buna kimse “evet” diyemez.

Öyleyse dini istismara utanmaz mı?

Dinsiz bile olsa adam mert olmalıdır ve din istismarına tenezzül etmemelidir. PKK bu propagandasıyla bir kere daha aşağılanmayı hak etmiştir.

PKK dini dışlayan bir örgüttür. Marksist, Leninist, sosyalist, düşman ekmeğiyle beslenen bir ırkçı terör örgütüdür. Sayılan dinsizliklerini bir kenara bırakalım, sadece kimden olursa olsun ırkçılık için savaşanlar hakkında Sevgili Peygamberimiz Efendimizin (a.s) “lanetlenmiştir ve bizden değildir” sözünü iyi düşünüp değerlendirmek yetmez mi bir müslümana?

PKK’da hem ırkçılık var, hem de dinsizlik var. Öyleyse fetva ile işi ne, ülema ile ilgisi ne?

Ona bu fetvayı veren cahillerin dinle, hocalıkla, alimlikle alakası ne?

“Yok PKK zulümle savaşıyormuş, yok hak alıyormuş.”

Kan sidikle yıkanmaz.

Lenin, Stalin, Mao, Kastro da mı Müslüman? Onlara da “hareketleri meşrudur” diye fetva veren din haini alim geçinen cahiller çıkacak mı?

Şunu bilelim ki, PKK ayrı bir şey, Müslüman Kürt kardeşlerimiz ve onların birer insan olarak temel hak ve hukuklarını aramak ayrı bir şeydir. Biz PKK’yı kınadığımız kadar, mazlum Kürt kardeşlerimizi sever ve haklı çabalarında onları destekleriz. Kaldı ki acaba bu zalim sistemde mağdur ve mazlum olmayan var mı ki? Türkler de mazlum ve mağdur maalesef, Kürtler de, başkaları da...

Bu ülkede yanlış zemine oturan devlet zamanında maalesef “baticılık” adına bu ülkede yaşayan bütün insanların birçok temel hak ve hukukuna, bu arada Kürtlerin de birçok hak ve hukukuna tecavüz etmeseydi, kim bilir, belki de PKK ve daha başka terör örgütleri hiç var olmayacaktı. Belki de onu var eden bu sistemin ta kendisidir. Bu günlerde çok sır açığa çıkıyor. Bunun da ucu gözüktü zaten...

Evet, bu ülkede yaşayan herkes eşit olmalı ve insan hak ve özgürlükleri herkese verilmelidir. İşte hükümet bunların çoğunu gündemine almıştır. Hala ne diye kan döker bu zalim örgüt?

Sahi bu hak vermede bir adım olan referanduma neden boykot eder PKK? İşte suçüstü yakalanmıştır o samimiyetsizler. Amaçları hak almak değil, kan dökmektir.

Herkes bilsin ki herşey birden olmaz. Adım adım, aşama aşama, tedricen olur. Her şeyi bir anda istemek, işi yokuşa sürmek ve aslında hiçbir şey istememektir.

PKK Ve Çocuklar

Son zamanlarda haberlerdeki görüntüler hiç de hoş değil. PKK ve yandaşları tam bir fitne içinde. Sokaklar savaş alanı gibi. Taşlar, sopalar, Molotof kokteyller, gaz bombaları, panzerler, naralar, feryatlar, çığlıklar ve bunca kaosun tam da göbeğinde bir fitneye alet edilen, istismar edilen çocuklar...

Özellikle de orada olmaması, hiç olmaması gereken masum kalası çocuklar...

Bırakın olmamasını, o manzaraları hiç görmemesi gereken hassas ruhlu çocuklar...

Orası ne filim seti, ne Filistin sokakları...

Bir zamanlar Filistinli çocukları ellerinde taşlar ve sapanlarla öyle direnirken görmüştük zalim İsrail askerlerine karşı.

Görmüş ve sevmiştik. Adına duygulu şiirler yazmıştık, marşlar, ezgiler bestelemiştik hüznün ve yığıtlık dolu...

O manzaralar şimdi ülkemizde ne yazık ki. Ama içimizdeki o duygular değil...

PKK imaj hırsızlığı yaparak o duyguları çalmak ve kendi çirkin amacına yönelik kullanmak istiyor maalesef. Şimdi o Filistin'de gördüğümüz bildik manzaralar, bizim şehirlerimizde...

Peki, kandırabilecek mi PKK bununla bu milleti ve dünyayı? Yani taş atan çocuklar, Filistin'dekiler gibi masum ve kahraman mı sayılacak?

Taş atılan güvenlik güçleri, durduk yerde insan öldüren, teslim olmuş elindeki adama kurşun sıkan, taşlarla kolunu kıran İsraili askerler mi olacak yani?

Bir insanı, bir gurubu, bir davayı, bir hareketi niyet ve amaçları sevdiren, beğendirir, güzel gösterir ve maddi veya manevi destek veririr.

Ne demişti Resulullah (sav) Efendimiz: “Ameller, niyetlere göredir.”

Filistinli çocukların ve babalarının davası İslam, vatan, özgürlük, güvenlik idi öncelikli olarak. Sonra aş, iş, eğitim vs. gibi dünyalıklardı...

Bu yüzden haklılardı. Ve bu yüzden de dünyadan takdir görüyorlardı. Etkili oluyorlardı yani.

Ya PKK?

Nedir PKK nın davası?

İslam mı?

Hayır!

Vatan mı?

Hayır!

Özgürlük mü? Güvenlik mi? Aş iş mi?

Hadi bunlar için “kısmen evet” diyelim. Kısmen başka yerlerde de aynı sorunlar olmasına rağmen, oradaki daha da yoğunluğu göz ardı etmeyelim ve “kısmen de olsa özgürlük” sorunu, “güvenlik, aş, iş sorunu” var diyelim.

Peki, ama bunun için kan mı dökmek lazım?

Bunun için kardeşleri acımadan öldürmek mi lazım?

Devletin araç gereçlerini yakmak, yıkmak mı lazım?

Sokakları savaş alanına döndürmek mi lazım?

Herkesin arabalarını, iş yerlerini kundaklamak mı lazım?

Ve nihayet çocukları öne sürerek istismar etmek mi lazım?

Hayır, PKK'nın çocukları istismarı tutmayacaktır.

O çocuklar, Filistinliler gibi kahraman sayılmıyorlar.

Basit, zavallı, adi birer suç makinesine dönüştürülmüş zararlı mahlûklar...

Nefretle bakılıyorlar ve çocukluk masumiyetiyle hak ettikleri sevgiyi de kaybediyorlar...

Bir şey daha var; onların yanında babaları yok. Terörist “ağabeyleri” var.

Ne istiyor aslında o ağabeyleri biliyor musunuz?

Güvenlik güçleri bu çocukları dövsün, onlar da kameraya alsınlar...

Güvenlik güçleri bu çocukları öldürsün, onlar da sokaklara gelmeyen ana babalarıyla daha büyük savaşlar çıkarsın, bunları da acı ve nefretle dünya seyretsin...

Olmadı işte...

İstekleri ters tepti.

Herkes çocuk istismarını gördü ve bir kere daha lanetledi.

Terörü ve PKK yı bir kere daha lanetledi.

Kara yüzlerine bir kere daha tükürdü...

Neydi o çocukların “polis ağabeylerinden” top almak, balon, sakız, şeker almak için yarışları?

Polis abisinin “bize niye taş atıyorsunuz?” diye sorduğunda.

Neydi o çocuğun utancı, başını öne eğişi?

Bu çocukların başını niye öne eğdiriyorsunuz ey mendeburlar?

Kendi halkınızın çocuklarına bunu neden reva görüyorsunuz?

Damarınızda hiç mi insan kanı kalmadı?

Evet, haklı bir dava ile yola çıkmak ve hakkı almak için gerekirse eziyet ve işkencelere katlanmak, çile çekmek güzel ve övünülecek bir durumdur. Bunu bu ülkede Müslümanlar/İslamcılar nasıl yapıyor bir bakınız. Bakınız ve ibret alınız.

Onların arkasında üstelik batı da yok. İnsan hakları savunucuları, adalet örgütleri, uluslar arası mahkemeler, parlamentolar, dernekler, vakıflar, holdingler, BM de yok. Dünyadan destekleri yok yani.

Kara paraları yok, beynelmilel Medya'ları yok.

Ama kırmadan, dökmeden, hele kan hiç dökmeden onurla bir mücadele veriyorlar.

“Aynı gemideyiz” diye gemilerini delenlerle mücadele ederken, kargaşa ve karmaşa ile gemiyi alabora edip batırmamaya da azami dikkat gösteriyorlar.

Halkı bilinçlendirerek desteklerini alıyor ve her imkândan yararlanıyorlar.

Adım adım zafere gidiyorlar.

Maksat üzüm yemektir, bağcı dövmek değil. Bu ülkeye özgürlük, adalet, refah, barış getirmektir.

Üstelik bütün dünyaya karşı da aynı güzel duyguları paylaşmaktadırlar. Bunu da er ya da geç başaracaklardır inşallah.

Çünkü davaları haklıdır.

Ya sizin ey PKK'lılar?

Davanız ve metodunuz haklı mı?

Amacınız insanî mi? İnsana değeriniz var mı?

Müslüman Kürtleri İslam'dan uzaklaştırarak onlara ne verebilirsiniz ki?

PKK'nın bunu görmemesi hadi diyelim normaldir. Nihayet kanlı bir terör örgütü. Şimdilerde de kimin niçin kurduğu sorgulanmakta, taşeronluğu tartışılmakta. Bakalım Ergenekon'dan ne çıkar?

Ama siz ey Kürt kökenli kardeşlerim, PKK'nın İslam davasında olmadığını uzun uzun anlatmaya gerek var mı?

Eğer yoksa peki bir Müslüman için "Allah'ın ipine sarılmaktan" başka, yani "İslam'dan başka bir "dava"nın olmadığını söylemeye gerek var mı?

Eğer "yok" diyorsanız, gelin bu PKK'yı bitirelim ve biz hep beraber kendi işimize bakalım. Biricik davamız İslam için çalışalım.

Gelin böyle yaparak kendimiz gibi, geleceğimiz olan evlatlarımızı da dinsizlik ateşinden korumuş olalım.

Bıçak Kemiğe Dayandı

Haberleri izlemeye yürek dayanmıyor...

Bir anne bahçe kapısında beliren askerî yetkiliyi görünce anlıyor vaziyeti ve çığlık atarak koşuyor ama yüreğinin yetmediği yerde düşüp bayılıyor.

İyi ki bayılıyor da acıyı bir an olsun unutupuyor. Zira ilk darbe çok önemlidir.

“es-Sabru indes Satme” diyor Peygamber Efendimiz. (s.a.v.) yani “Sabır, ilk darbede.” Bu yüzden Müslümanlar bir musibetle karşılaştıklarında ilk anda « İna lillah ve inna ileyhi râciûn » derler.

« Allah » demek ve sabırla ona sığınma, namazdan yardım dilemek, imanla beslenmiş yürekten çıkan teslimiyet, en büyük tesellidir insana.

Bu acıyı başka ne dindirir ki ? eğer ahiret olmasa, hesaplaşması olmasa, intikamı olmasa, ve şehidin mükafatı olmasa, şefaati olmasa anasına babasına, yakın akrabasına, bu acıyı kim nasıl dindirebilir ? Ne teselli eder insanı ?

Bir ana, aşağıda gürültü sesleri duyuyor. Pencereden bakıyor gayrı ihtiyari. Asker görüyor ve zonklayan yüreği ile bağılıyor hemen : « Oğlum »...

Ben oğullarıma bakamıyorum utancımдан o anaya karşılık. Üç oğlumdan birisi askerlik yaptı. Birisi de yakında

gidecek. Allah esirgesin hepsini de. O ananın acısını görünce, evlatlarıma bakmaya haya ediyorum.

Bir daha göremeyecek aslanını o ana...

Aman Allah'ım, o yürek nasıl dayanır buna!

Niye yaparlar bunu ?

« Kürt Sorunu » dediler ve haklarını aldılar işte. Devlet inkar politikalarından özür diledi. Kürtçe serbest artık. TV, radyo, gazete... ne ararsan var. yer isimleri Belediye Meclisinden tekrar eskisine çevrilebiliyor. Türk neye sahipse Kürt de ona sahip. İşte yeni bir Anayasa yapılıyor ve temel haklar ve hürriyetler garanti altına alınıyor...

Peki, niye hâlâ kan ? Hagi gerekçeyle öldürüyorlar?

İşte bu çok önemli bir soru ve cevabı çok basit ; ellerinde gerekçe kalmıyor artık. Kan dökmenin bahanesi bitiyor. Bu da alçakların işini bitiriyor.

Bu iyi işler olmamalı ki teröre bahane bulmalılar...

Öyleyse 3 guruba 3 iş düşüyor : Kürtlere, Türklere, Devlete iş düşüyor yani.

Kürtler bu gerçeği görmeli ve teröre destek vermeyerek alçakları yalnız ve yarımsız bırakmalılar.

Türkler öfke ve asabiyetle fevarana kapılıp hükümetin Kürtler için yaptığı açılımı berbat etmemeli, yeni

anayasada olacak haklar ve hürriyetleri desteklemeli, teröre lanet eden Kürt kardeşlerini kazanmalıdırlar.

Devlet ve hükümet teröre inat anayasa yapımından ve kendi inasanına faydalı olduğu için insan haklarından vazgeçmemeli, terörün bütün bahanesini elinden almalıdır.

Lanetliler ortada şey gibi kalmalıdırlar.

Acımız büyük. Bunun için sabırla, zikirle, namazla, Allah'a dayanarak ve ahireti hesap ederek Allah'tan yardım istemeliyiz.

Ey analar ve babalar ! Evladınızın niyetinde vatani milleti korumak vardı. Onların akli cuntaya, derin devlete, resmi ideolojiye, memleket siyasetine yetmezdi. Askerlikten amaçları bozuk düzeni devam ettirmek de değildi. Sadece vatani milleti korumaktı. Bu onlara göre sevaptı, Allah'ın razı olduğu bir işti.

Kim bu amaçla düşman karşısında sınır bekler ve savaşırken ölürse, şehittir. Çünkü « ameller niyetlere göre değerlendirilir. »

Evlatlarınız mazlum olarak öldürülmüşlerdir. Mazlum olarak öldürülenler de şehittir. Biliniz ki şehitler ölmez. Onlar, Kur'an ifadesine göre « diridirler », ama nasıl diridirler, biz şimdilik bunu bilemiyoruz.

Öyleyse teselliyi Allah'a imanda, namazda, zikirde arayınız. Biz de size minnet ve şükranla dua ediyoruz.

Allah Teâlâ bu beladan ve cümle musibetlerden bütûn Ümmet-i Muhammed'i muhafaza buyursun...

PKK ve BDP Ateşle Oynuyor

Materyalist ve Sosyalist Kürtçüler PKK adı altında yıllardır sürdürdükleri terörist ırkçılık mücadelelerinde iç ve dış güçlerin de desteğiyle bir yere kadar geldiler. Doğunun mazlum kimi Kürtleri, çaresiz bırakılmış lığın şaşkınlığı ile “bir hak arama mücadelesi” diyerek, kimileri dee korkutulmuşluğun aczi ile ne yazık ki kısmen bunlara destek verdi.

Bu hükümete kadar Doğunun gördüğü zulümler ancak kendi dağlarında ve vadilerinde yankılandı durdu. İlk defa bir hükümet samimi olarak “demokratik açılım”ı başlatırken bunlara sordu:

“Ne istiyorsunuz?”

Biz de şahidiz, isteklerini sıraladılar:

“Etnik milliyetçiliğe son verilsin. Kürt varlığı kabul edilsin. Anayasal vatandaşlık getirilsin. Yani herkes “Türk” değil, “Türkiyeli” tabiri kullanılsın.

Yeni bir Anayasa yapılsın ve demokratik hak ve hürriyetler güvence altına alınsın. Demokratik kurumların güçlenmesi ve ilişkilerde demokratik aktörlerin seferber edilmesi sağlansın.

Dilimizi istiyoruz. Resmi dil Türkçe olsun. Ama eğitim dahil bizim dilimiz de hayat sahnesinde olsun.

1923 yılı ölçü alınarak değiştirilen yer isimleri tekrar iade edilsin.

Yerel yönetimler bölgeye bırakılsın.

Kürtçe özel radyo, tv. basın yayın olsun.

Kuzey Irak'a vize kolaylığı getirilsin.

Geniş kapsamlı bir af çıkarılsın.”

Bugün bu isteklerin çoğu verilmiştir. Sırayla gidersek mesela etnik milliyetçilik gerilemiştir. Bütün bütün bitmediyse, bunda PKK'nın sorumluluğu da vardır. Bunu düşünmek gerek.

Yeni bir Anayasa gündemdedir. Halk nasıl istiyorsa öyle olacağını herkes ifade ediyor. Şu anda yapılacak bir şey yok. Bekleyip göreceğiz.

Kürtçe her yerde serbest oldu. Eğitim dili olarak seçmeli veya Kürdoloji konusunda kimse sorun çıkarmıyor. Ancak eğitimin tamamında Kürtçe olması benimsenmiyor. Acaba Kürtler için bu hayırlı mı olur? Bu konu onlar arasında bile tartışmalı.

1923 yılı ölçü alınarak değiştirilen yer isimleri tekrar iade edilmesinde sorun yok. Belediye meclisi isterse, değişiklik mümkün kılındı.

Kürtçe özel radyo, tv. basın yayın olsun istekleri de gerçekleşti.

Kuzey Irak'la ilişkiler iyileşti.

Yerel yönetimler aslında bölgeye bırakılacaktı, ama A. Necdet Sezer bunu veto etti. Şimdi başbakan yeni bir proje dillendiriyor. Buna göre şehirler, kaza ve kasabalarıyla tek yönetime kavuşuyorlar. Bakalım ayrıntılar nasıl olacak.

Burada gerçekleşmeyen sadece eğitimin Kürtçe olması ile geniş kapsamlı bir af isteği. Aslında af da gerçekleşecekti, ama BDP Kandilden gelenleri zafer şovuna çevirerek bunu baltaladı maalesef.

Şunu demek istiyorum, bugün Kürtlerin bu haklı isteklerinin çoğu karşılanmıştır. Hatta Başbakan Recep Tayyip Erdoğan buna bakarak "Kürt meselesi yoktur" dedi. Bence demek istediği "artık yok, zira biz gerekeni yaparak bitirdik" idi. Ama o da yanlış anlaşıldı. Keşke Başbakan da maksadını doğru dürüst ifade edebilseydi. Ama bu açılımın süreceği byanları da verilmeye devam etmektedir.

Peki, şimdi bu hükümete bunca iyi işinden ötürü Kürtler teşekkür mü edecek, yoksa cezalandıracak mı? Bakıp göreceğiz. Bildiğimiz bir hakikat var, nimet şükür görürse, artırılır. Nankörlük bereketsizliktir, nimetin zevaline sebeptir.

Bu çok önemlidir. Zira hükümet bunu yaparken bazıları şöyle diyordu: “Bunların isteğinin sonu gelmez. Bunları verirsin, arkasından başka şeyler isterler.”

Şimdi görünürde haklı gibiler de. BDP eski isteklerini unuttu, “Apo serbest kalsın, özerklik olsun” diyor.

“Gibisi ne öyleyse?” diyenlere, daha önce dediğimi derim: “Herkesine hakkını vereceksin. Hatta istemese de vereceksin.”

Şimdi anlaşılıyor ki BDP derin odaklarla işbirliği halinde huzurumuzun ve demokrasinin altını oyuyor. Birden bire yol kesmeler, şehir basmalar, nokta tuzaklar ve büyük operasyonlar yapılıyor. Tam da seçime giderken...

Bu bir fitne hareketidir. Fitne ise katilden beterdir. Ateşle oynayanlar, bazen kontrolü elinden geçirirler ve büyük yangınlara sebep olurlar. Fitne ve ateş, tıpkı azgın sular gibi, oyuna gelmez.

Bu fitne ateşini en etkin söndürebilecek olanlar, doğuda ve batıda yaşayan samimi Müslüman Kürt kardeşlerimizdir. Bu Kürtçü Marksist, Leninist, laik örgüt ve partileri reddederek bu aziz vatani büyük bir yangından kurtarabilirler.

Değilse, çıkan fitne ateşinden akıllar baştan öylesine gider ki, Kürtler de Türkler de baş başa verseler, kimsenin yapabileceği bir şey kalmadan kıyametimiz kopabilir.

Allah Teâlâ bunu asla göstermesin diye dua ediyorum. Sizler de ediniz lütfen.

Sonsöz

İçinde yaşadığımız dünya ve zaman diliminde ırkçılık hala insanlığın en büyük sorunlarından birisi olarak varlığını sürdürmektedir. Bunun bizim coğrafyamızda da olması doğrusu biz Müslümanlar için bir ardır, ayıptır. Çünkü İslam bu illetin belini kırmıştı. Ama nasıl oldu da çok yakın bir zamanda, daha Emevîler zamanında yeniden canlandı, hayret doğrusu.

Bize göre bunun sebebi eğitilmemiş insandır. Ten kafesindeki insan nefsi önce “emmare”dir. Yani “kötülüğü emredicidir”. Din, ahlak, kanun, kural tanımadan keyfince yaşamak ister. Zevkleri, şehvetleri, duyguları kendisini nereye sürüklüyorsa, oraya gider.

İşte ırkçılık da eğitilmemiş insanın içinde yaşayan bir izzet ve şeref, iftihar ve öğünme duygusudur. Aynı zamanda dünyada şan, nam, servet ve iktidar içinde yaşamak arzusudur. İşte bu duygular onu yabancıların elinde bir terör aleti olarak kullanabilmelerine imkan sağlar. Kendi insanlarına karşı düşmanların maşası olduğunu anlayamaz, anlasa da umursamaz.

Fakat bu duygular din, ilim, ahlak, sanat, kültür, medeniyet ve ictimaiyyatın meselelerini halletmek gibi yüceliklerdeki başarıdan kaynaklanırsa, yerindedir ve insana haklı bir izzet, şeref ve mutluluk verir.

Terörün çok çeşitli sebepleri, kaynakları, bahaneleri olabilir. Kitabımız bu sorunu çeşitli yönlerden analiz ederek anlamaya ve bir reçete sunmaya çalışıyor. Devlete, millete, halka tek tek bütün vatandaşlara birlikte sesleniyor.

Bizim bu sorunu çözecek altyapımız ve imkanlarımız var şükür. Bazıları bundan hiç hoşlanmasa da söylemeye devam edeceğiz, sorunun en büyük çaresi İslam'dır. Ama sistem onu yıkararak geldiğinden, İslam'dan korkuyor. Bu yüzden onu çözümde kullanamıyor. Oysa halk bu söylemi dinlemeye dünden hazır. Sistem bu korkularını gidermek zorundadır.

İslam ile bağıını kestiğinden dolayı onu unutacak veya dinlemeyecek yeni bir nesil gelmeden, sistem bu yanlışından dönmeli ve İslam'ı hak ettiği yere koymalı ve ondan faydalanmalıdır. Burada dikkat edeceğimiz kelime, faydalanma ile istismar farkıdır. İslam'dan faydalanmak ayrıdır, onu istismar etmek ayrıdır. Halk bu ayırdımı çok iyi fark eder. Onun ferasetine devlet güvenmeli. Ya da korkmalı o ferasetten.

İşte meselenin bam teli buradadır. Devlet, halkın iradesine göre şekillenmemiştir ve o iradeye sözde saygılı ama özde çok saygısızdır. Hâkimiyet milletin olursa, yani sistem iki yüzlülükten vaz geçer de halkın iradesine saygı duyarsa, o irade zaten İslam ile yan yanadır. Sorun

kendiliğinden çözülr. Bu açıdan bakıldığında sorun aynı zamanda halkın iradesinin devlete yansması sorunudur.

Bizce un var, şeker var, yağ var, yiyecek halk da var, ama bir yiğit çıkıp da niye helva yapmaz?

Biz o yiğidin mutlaka çıkacağına inanıyoruz ve ona ortam hazırlamaya çalışıyoruz. Hatta mücadelesinde onun yanında olacağımızı şimdiden duyuruyoruz.

Okuyucularımızı hürmet ve muhabbetle selamlarken ahir kelam “Âlemlerim Rabbi Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senalar olsun” diyoruz.

Kaynaklar

Kitaplar

Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, timaş y. İst. 1990 c 1 s. 273

Acluni, İsmail b. Muhammed, Keşf'ül Hafa ve Müziyl'ül İlbas, 1-2 Dar-u İhya-it Turas'il Arabi, Beyrut 1351 h.III. baskı.

Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007

Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y. Kahramanmaraş, 2006

Cemal Nar, İmanın Kıymeti ve Korunması, Toprak y. İst. 2008

Cemal Nar, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007

Cemal Nar, İlim Ve Özgürlük, Toprak y. İst. 2008

Cemal Nar, İnançta Kirlenme, Toprak y. İst. 2008

Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y. İst. 2008

Cemal Nar, Hak Batıl Mücadelesi- Yazmadır Henüz Basılmadı.

Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, Seiçuk y. İst. 1966.

İbrahim Canan, İslam Işığında Anarşi, Cihan y. 2. Baskı, İst. 1984

Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.

Kur'an-ı Kerim

Komisyon, Kütüb-ü Tis'a, Çağrı y. İst, 1981

Mehmet Akif Ersoy, Safahat.

Muhammed b. Muhammed b. Süleyman Rudanî,
Cem'ul Fevaid; Büyük Hadis Külliyyatı 1-5 ter. Naim
Erdoğan, İz y. İst. Ty

M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam Ve Irkçılık
Meselesi, Türdav, İst. 1983.

M. Serhan Tayşi, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009.

Mustafa A. Nevin, İslam Siyasi Düşüncesinde
Muhalefet , ter. Vecdi Akyüz, İz .y. İst.1990.

Suat Yıldırım, Kur'an-ı Kerim Meali.

Şamil İslam Ansiklopedisi "ırkçılık" md.

TDV İslam Ansiklopedisi, İst. 2001.

Yüksel Kanar, Batının Doğusu, Kitabevi y. İst. 2006.

İnternet Siteleri

<http://www.arastiralim.com/kuzmanin-hikayesi.html>

http://www.habervaktim.com/haber/200048/tesettur-seferberligi_rahatsiz_etti.html Yusuf Gezgin,
<http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/>

http://www.ihlassondakika.com/gazete_baslik_detay.php?hd=414292&id=40373

http://www.belgenet.com/arsiv/sozlesme/aas_122.html
(15.10.2011)

<http://www.rojname.com/show-all-last-minute-news.php?nuce=10571>

<http://www.haber7.com/haber/20101108/Ozal8217in-kuyugu-var-mi-diye-bakanlar.php/reklam.php>

<http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakka-lede-askerlerin-cogu-arapti.aspx>;

<http://www.timeturk.com/tr/2011/10/17/osmanli-araplarinin-birinci-dunya-savasi-ndaki-sirlari.html>

<http://www.harbiforum.org/genel-kultur/85228-canakkale-savasinda-sehit-dusen-askerlerin-illere-gore-dagilimi.html>

<http://yenisafak.com.tr/diziler/arap/index.html>

<http://siyaset.milliyet.com.tr/-yerel-yonetimlere-ozerklik-vaadi-ak-parti-de-de-var/siyaset/siyasetdetay/27.05.2011/1395375/default.htm>

Yazanlar, Hüsamettin İNAÇ, Yrd.Doç.Dr.,
Dumlupınar Üniversitesi ĐĐBF Kamu Yönetimi; Feyzullah
ÜNAL, Arş. Grv. Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler
Enstitüsü .

<https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1->

[24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEEsJeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEEsJeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-)

[_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxb1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1 \(15.10.2011\)](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEEsJeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_IpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsL2efNh8HIPWmCxb1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

<http://www.sorularlailamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yceltir-seklindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html>

http://www.bugun.com.tr/haber_detay.asp?haberID=46528

http://tr.wikipedia.org/wiki/Abdullah_%C3%96calan#cite_note-2

